

Att rätt dela sanningens ord

Tio korta studier i Skriftens huvudsanningar

Bibelstudier av D:r C. I. Scofield

Att rätt dela sanningens ord Bibelstudier av C. I. Scofield (1843-1921)

Previously published by
Jönköping 1929, Svenska Alliansmissionens Förlag
Örebro 1940, Hemmets Väns Förlags Tryckeri
Säffle 1965, 1972, 1977, Emmaus
Västerås 1998, faksimil av Tidskriften Basunstöten
Översättning från engelskan av John Dahllberg.
Originalalets titel '[Rightly Dividing the Word of Truth](#)'
This edition © 2003 Kristen Litteratur / Chapter Two

Edited in 2003 by ENC

KRISTEN LITTERATUR

CHAPTER TWO

Fountain House

Conduit Mews, London SE18 7AP, UK

www.chaptertwobooks.org.uk

Översättarens förord.

D:r C. I. Scofield har med skäl blivit kallad "konungen bland bibelutläggare". Hans förnämsta arbete är den så högt skattade "Scofield Reference Bible", vilken för översättaren och många hundra tusen andra varit av synnerligen stor betydelse, i det den kastat nytt ljus över Ordet och gjort dess studium till En fängslande sysselsättning. Det för Scofield känne-tecknande är att han låter Skrift för kklara Skrift hela Bebeln igenom. Denna enda riktiga metod tillämpas även I efterstående tio studier över Skriftens grundsanningar.

Säkert komma de att fördjupa insikten i Ordet och för-öka tron, hoppet och kärleken. Det är omkring fyrtio år sedan detta arbete, vars Engelska titel är "Rightly dividing the Word of Truth" utkom. Det har nått en mycket vidsträckt spridning och har blivit allt mer värderat. Under årens lopp har det blivit översatt till många olika språk. Då det nu utkommer på svenska, är min innerliga bön till Gud, att det måtte få förmedla ljus och kunskap och kraft åt många som vandra på vägen mot det himmelska Kanaan.

Det sista bibelstudiet, "Barabbas försonigslära", ar ett tillägg från ett annat arbete av d:r Scofield, vilken År 1921 bröt upp för att för evigt vara hos Herren.

Översättaren.

ATT RÄTT DELA SANNINGENS ORD.

Inledning

I andra brevet till Timoteus, i det andra kapitlet, framställs den troende med sju kännetecken eller titlar. Han kallas son i första versen, stridsman i den tredje, brottare i den femte, åkerman i den sjätte, ett käril i den tjuguförsta och en tjänare i den tjugufjärde.

Till varje titel eller benämning följer en förmaning. Såsom son uppmanas Timoteus att stärka sig i nåden. Nåd och sonskap höra samman liksom lag och trädning höra tillopa, såsom vi läsa i Galaterbrevet. Såsom soldat eller stridsman uppmanas Timoteus att uthärda svårigheter och att avhålla sig från att intrassla sig i världsliga angelägenheter. Så bör en Gud soldat uppföra sig. Såsom käril behövde Timoteus bli renad, helgad. Såsom tjänare borde han vara Ädel, ödmjuk, och sålunda hade Paulus något att lära Timoteus vid omnämmandet av var och en av de sju benämningarna, han använt för att belysa Hans liv såsom kristen. I den femtonde versen får han veta vad som väntas av honom såsom *arbetare*.

Sträva med all fult efter att själv kunna träda fram inför Gud såsom en som håller provet, en arbetare som icke behöver blygas, utan *rätt förvaltar* (delar, g. övers.) *sanningens ord*." Sanningens ord måste alltså delas rätt, detta är Nödvändigt för en Guds arbetare, som "icke skall behöva blygas". Blygas för det han icke aktgivit på vad ordet lär men utan urskiljning sammanblandat det ena med det andra till ingen nytta. Många kristna erkänna, att de finna bibelstudiet svårt. Andra ha samma erfarenhet, fastän de skämmas att bekänna det. Syftet med denna litta bok är att sntyda de mest betydelsefulla uppdelningarna i bibeln, som är sanningens ord. Att detta icke kan ske fullständigt i en så liten skrift som denna är tydligt. Men det är troligen så mycket sagt här, att den tänkande läsaren, som vill studera skriften grundligare, skall komma till än djupare insikt i Guds ords skönhet och symmetri, detta ord som för den ytlige läsaren ter sig virrigt och osammanhängande, ja motsägande. Läsaren uppmanas ivrigt att icke antage en enda lära ur denna bok utan att som de ädla bereanerna, Apg. 17:11, rannsaka skrifterna var dag för att se om det så förhallåller sig. Vi hänvisa icke till någon människas auktoritet utan "den smörjelse i haven Fått från honom förbliver i eder, och I haven icke behov av någon lär eder". 1 Joh. 2:27.

I.

JUDAR, HEDNINGAR OCH GUDS FÖRSAMLING.

Nyckeltext: ”Bliven icke för någon till en stötesten, varken för judar eller hedningar eller för Guds församling.” 1 Kor. 10:32.

Vemhelst som läser bibeln med någon uppmärksamhet kann icke undgå att finna, att mer än hälften av den har att göra med en enda nation, judarna. Han skall också finna, att detta folk har en särskild plats i Guds råd och nådeshushållningar. Avskilda från övriga folk, ha judarna kommit in i förbund med Jehova, och han ger dem särskilda löften, som inga andra folk fåll. Endast d e r a s hintoria skildras i Gamla testamentet, historiskt och profetiskt. Andra fold omnämns endast i den mån de kommit i beröring med judarna. Det ser också ut som om alla Guds löften till Israel som n a t i o n gällde endast det timliga, hörde jorden till. Voro judarna lydigad och troгна, tillförsäkrades de jordisk storhet, makt och rikedom. Om de bleve otroгна, skulle de ”skingras bland alla folk från jordens ena ände till den andra”. 5 Mos. 28:64. Till och med löftet om Messias utlovar välsignelse ”till alla släkter på j o r d e n”. Om läsaren fortsätter sina undersökningar i skriften, skall han finna ännu en särskild korporation, som kallas församlingen. Denna står också i ett nära förhållande till Gud, och liksom Israel har den särskilda löften i bibeln. Men där stutar likheterna, och de mest slående motsatser börja. I stället för att bestå endast av Abrahams naturliga avkomlingar är det en sammanslutning, där skillnaden mellan jude och hedning försvunnit. I stället för att blott vara medlem av f ö r b u n d e t, är man i denna medlem genom f ö d e l s e. I stället för att lydnaden nu skulle bringa blott jordisk välsignelse, storhet och rikedom, uppmanas församlingen att låla sig nöja med mat och kläder. Hon hade att vänta hat och förföljelse. Det är tydligt, att lika bestämt som Israels välsignelser äro timliga och jordiska, lika bestämt ha församlingens välsignelser avseende på andliga och himmelska ting. Vidar skall bibelläsaren finna, att varken Israel eller församlingen alltid existerade. Vardere ha en noga angiven begynnelse. Israel finner han i Abrahams kallelse. När han söker efter församlingens början, finner han, att denna varken före eller under Kristi jordeliv fanns till, ty han talar om sin församling såsom något framtida, när han säger: ”På denna klippa s k a l l j a g b y g g a min församling.” Han sade icke ”jag har byggt”, ej heller ”jag bygger”, Utan ”jag skall bygga”. Läsaren uppmärksammar vidare, att församlingen icke en enda gång är omnämnd i gamla testamentets profetior, utan den var under dessa tider en hemlighet, förborgad i Gud. Ef. 3:5-10. Enligt skriften föddes församlingen på pingstdagen, Apg. 2, och dess vidare tillväxt och utveckling beskrives i fortsättningen av Apg. Och breven. Slutligen finner bibelläsaren även en annan klass i den bibliska uppdelningen, icke mycket omnämnd men tydligen särskild från både Israel och församlingen. Det är hedningarna. Den jämförande uppställningen av ”judar, hedningar och Guds församling” se vi i följande ställen:

Judar.

Rom. 9:4, 5.
Joh. 4:22.
Rom. 3:1, 2

Hedningar.

Ef. 11, 12.
Ef. 4:17, 18.
Mark. 7:27, 28.

Församlingen.

Ef. 1:22, 23
Ef. 5:29 – 33.
1 Pet. 2:9.

Om man så jämför vad skriften säger om Israel och församlingen, så finner man, att såväl deras ursprung som kallelse, löften, gudstjänst, ledning och framtida bestämmelse äro helt motsatta.

Kallelsen:

Israel.

Och Herren sade till Abraham:

”Gå ut ur ditt land och från din och från din faders hus, bort till det land som jag skall visa dig.” 1 Mos. 12:1.

Ty Herren, din Gud, låter Dig nu komma in i ett gott Land, ett land där vattenbäckar, källor och djupa vatten flöda fram i dalar och på Berg, ett land med vete och Korn, med vinträd, fikonträd Och granatträd, ett land med Ädla olivträd och med höning, ett land där du Icke skall äta ditt Bröd i torftighet. 5 Mos. 8:7-9.

När dina fiender resa sig Upp emot dig, skall Herren Låta dem bilva slagna av dig. På en väg skola de draga ut Emot dig, men på sju vägar Skola de fly för dig. 5 Mos. 28:7.

Och Herren skall göra dig Till huvud och icke till svans, Du skall alltid ligga över och Aldrig ligga under, om du hör Herrens, din Guds bud. 5 Mos. 28:13.

Församlingen.

Därför, I helige bröder, I som haven blibit delaktiga av en himmelsk kallelse. Hebr. 3:1

Ty vårt medborgarskap är I himmelen. Fil. 3:20.

Då svarde Jesus honom:

”Rävarna hava kulor, och himmelens fåglar hava nästen, men Människosonen har ingen plats där han kan vila sitt huvud.” Matt. 8:20.

Till ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder. 1 Pet. 1:4.

Ännu i denna stund lida Vi både hunger och törst, vi måste gå nakna, vi måste uppbära hugg och Slag, vi hava intet stadigt hemvist. 1. Kor. 4:11.

Man skall utstöta eder ur Synagogorna, ja, den tid kommer, då vemhelst som dräper eder skall mena sig göra Gud en tjänst därmed. Joh. 16:2.

Den som nu så ödmjukar Sig, att han bliver såsom Detta barn, han är den störste I himmelriket. Matt. 18:4.

Självfallet betyder icke detta, att icke en sant Gudfruktig jude kommer himlen en gången vad som är betecknande för Israel är, att löfterna till dem gällde jordiska välsignelser, icke himmelska, som lön för deras trohet mot Gud. Det är onödigt anmärka, att i den närvarande tiden varken jude eller hedning kan bli frälst på annat sätt än genom tro på Jesus Kristus. Så bliva de också båda genom dopet förenade med Guds

församling, ”Kristi kropp”, 1 Kor. 12:13, Ef. 1:23. I församlingen försvinner skillnaden mellan jude och hedning. 1 Kor. 12:13, Gal. 3:28, Ef. 2:14. Så att aposteln talar till Efesierna, som förr vore hedningar. Ef. 2:11. Likaså till korintierna. 1. Kor. 12:2. ”Meda I voren hedningar.” Motsättningarna mellan Israel och församlingen framgår vidare av föreskrifterna angående deras Uppförande. Jämför:

Israel

När Herren, din Gud, låter
Dig komma in i det land dit
Du nu går, för att taga det i
Besittning, och när han för
Dig förfager stora folk...
Skall du slå dem och giva
Dem till spillo. Du skall icke
Sluta förbund med dem eller
Giva dem nåd. 5 Mos. 7:1,2.
Öga för öga och tand för
Tand, hand för hand och fot
För fot, brännande för brännande
Och blånad för blånad.
2 Mos. 21:14, 25. Se även
5 Mos. 21:18-21.

Församlingen.

Men jag säger eder: Älsken
edra ovänner, gören gott mot
demsom hata eder, välsignen
dem som förbanna eder,
bedjen för dem som föroätta
eder. Luk. 6:27, 28.
Om din ovän är hungrig, så
giv honom mat, om han är
Törstig, så giv honom att
dricka. Rom. 12:20.
Men jag säger eder att I
icke skolen motstå oförrätt,
Utan om någon slår dig på
den högra kinden, så vänd
Ock den andra till honom.
Matt. 5:39.

Det är också helt olika bestämmelser för deras gudstjänst. Israel kunde dyrka Gud endast på en plats, och även då kunde de nalkas honom blott genom prästerna. Församlingen dyrkar Gud varhelst två eller tre äro församlade. Den har frimodighet att framträda inför Herren och är själv en samling av präster. Jämför:

3 Mos. 17:8,9 med Matt. 18:20.

Luk. 1:10 med Hebr. 10:19,20.

4 Mos. 3:10 med 1 Pet. 2:5.

I förutsägelsena om Israels och församlingens *framtid* är skillnaden ännu mer slående. Församlingen kommer att tagas bort ifrån jorden helt och hållet, men det återupprättade Israel skall här få sin största storhet och makt. Se vad skriften säger

Om församlingen:

I min Faders hus äro många boningar, om så icke vore skulle jag hava sagt eder det. Jag går bort för att bereda eder rum. Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag komma igen och taga eder till mig, ty jag vill att *där jag är, där skolen I ock vara.* Joh. 14:2,3. Ty Herren skall själv stega ned från himmelen, och ett maktbud skall Ijuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skolla de i Kristus döda uppstå. Sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem bortryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes, och *så skola vi alltid få vara hos Herren.* 1 Tess. 4:16,17. Se även Fil. 3:20,21, 1 Joh. 3:2, Uppb. 19:7-9, Uppb. 20:6.

Om Israel:

Simeon har förtäljt, huru Gud först så skickade, att han bland hedningarna fick ett folk, som kunde kallas efter hans namn.

Därmed stämmer ock överens vad profeterna hava talat, ty så är skrivet:

”Därefter skall jag komma tillbaka och åter bygga upp Davids förfallna hydda, ja, dess ruiner skall jag bygga upp.” Apg. 15:14, 15.

Så frågar jag nu: Har Gud förkastat sitt folk? Bort det! Jag är ju själv en israelit, av Abrahams säd och an Benjamins stam. Gud har icke förskutit sitt folk, som redan förut hade blivit känt av honom... Genom deras fell har frälsningen kommit till hedningarna... Men om du, som är av ett vilt oljeträd, har blivit inympad bland grenarna och med dem fått delaktighet i det äkta olivträdets saftiga rot, så må du icke därför förhäva dig över grenarna... om du har blivit borthuggen från ditt av naturen vilda oljeträd och mot naturen inympad i ett ädelt olivträd, huru mycket snarare skola då icke dessa kunna inympas i sitt eget äkta olivträd, det som de efter naturen tillhöra!... Förstockelse har drabbat en del av Israel och akall fortfara till dess hedningarna i fulltalig skare hav kommit in. Och så skall hela Israel bliva frälst, såsom det är skrivet: ”Från Sion skall förlössaren komma, han skall skaffa bort all ogudaktighet från Jakob.” Rom. 11:1,2,11,17,18,24-26.

Ty Herren skall förbarma sig över Jakob och ännu en gång utvälja Israel och låta dem komma till ro i deras land, och främlingar skola sluta sig till dem och hålla sig till Jakobs hus. Jes. 14:1.

Se, därför skola dagar komma, säger Herren, då man icke mer skall säga: ”Så sant Herren lever, han som för Israels barn upp ur Egyptens land”, utan: ”Så sant Herren lever, han som har fört Israels barn upp ur nordlandet och ur alla andra länder till vilka han hade drivit dem bort.” Th jag skall föra dem tillbaka till deras land, det som jag gav åt deras fäder.” Se även Jer. 23:5,6, Jer. 32:37,38, Sef. 3:14,15 m. fl. Ställen.

Det kan tryggt sägas, att församlingen blivit mer hindrad i sin utveckling och verksamhet därigenom att den tillägnat sig judarnas löften och tillämpat dem på sig, än på någonting annat, ja, än alla andra hinder tillsammans. Ty detta har fördärvat hennes andlighet. I stället för att följa den henne anvisade vägen att skilja sig från världen och vandra i sin Mästares fotspår, att känna sin himmelska kallelse, har hon använt bibelns förutsägelser och löften till judarna till rättfärdiga sin inställning till världscivilisationen, samlande av rikedomar, användande av impoonerande ritualer, uppförande av palatslika kyrkor, vedbedjande av Guds välsignelser över krigsmakten samt borttagit likställigheten bland medlemmarna och uppdelat dem i ”präster” och ”lekmän”.

II

DE SJU TIDSÅLDRARNA

Skriften uppelar tiden mellan Adams skapelse tills ”nya himlar och ny jord” kommer, Uppb. 21:1 i sju olika tidsperioder, vanligen kallade ”nåeshushållningar”, Ef. 3:2, g. övers. Eller också endast tidsåldrarm, Ef. 2:7, eller ”dagar”, såsom ”Herrens dag” o.s.v.

Dessa tidsperioder äro i skriften markerade genom någon förändring i Guds förhållande till människosläktet, eller till del därav, beträffande synden och människans ansvar. Varje tidsperiod är ett nytt prov på människans fallna natur och sluter med dom, ett bevis på människans misskans misslyckande i alla tider. Fem av dessa tidsåldrar hava gå tillända, vi leva i den sjätte, troligen i slutet av den, och hava framfö oss den sjunde, den sista, tusenårsperioden.

1. Okkuldstillståndet.

Denna period omfattar tiden från Adams skapelse till hans utdrivande ur paradiset. Adam skapelse och okunnig om gott och ont och blev tillsammans med Eva placerad i Edens lustgård och förbjuden att avkunkapens träd på gott och ont. Oskuldsperioden slutade med människans första fall, som i dess vittgående följder blev gräsligt ödesdigert. Detta tillstånd slutade med dom. ”Och Herren Gud förvisade honom ur Edens lustgård. ” 1 Mos. 1:26, 2:16,17, 3:3,6, 3:22-24.

2. Människan under samvetslagen.

Genom fallet förvärvade Adam och Eva kunskapen om gott och ont, och de ha lämnat detta arv till sina efterkommande. Det blev en grund för samvetet att bedöma vad som var rätt eller orätt, och hädanefter kom släktet in i en ställning av ansvar – attgöra det goda och att undfly det onda. Resultatet av denna tidsperiod, från Eden till floden, under vilken tid man icke hade några förhållningsregler eller lagar, var ”att allt kött hade fördärvat sin väb”, ty ”människornas ondska var stor på jorden, och deras hjärtans alla uppsåt och tankar voro endast och beständigt onda.” 1 Mos. 6:5. Och Gud avslutade denna andra period av synd med en ny dom – floden. 1 Mos. 3:22, 6:5, 11, 12, 7:11, 12, 23.

3. Människan såsom härskare över hela jorden.

Undan den fruktansvärda vattenfloden frälste Gud åtta personer, till vilka han efter det vattnet avtorkat gav den renade jorden med vidsträckt makt ochmyndighet att råda över densamma. Detta ansvar hade Noa och hans avkomlingar. Denna period slutade på Sinearslätten, där människorna försökte i sin ogudaktighet att göra sig oberoende av Gud. Det slutade med en ny dom – språkförbistringen. 1 Mos. 9:1, 2, 11:1-4, 5-8.

4. Människan under löftena.

Från avkomlingarna av de förskingrade babelstornsbyggarna kallar Gud en man, Abraham, med vilken han ingår förbund. Någara av löftena till Abraham voro rena nådelöften och ovillkorliga. Dessa antingen ha blivit eller komma att bli bokstavligen uppfyllda. Andra löften hade villkor, de voro beroende av israeliternas lydnad och trohet. Dessa villkor blevo alla ouppfyllda och obeaktade. Sålunda slutade denna period med en ny dom – den egyptiska tråldomen. Första Mosebok, som börja så storslaget med: ”I

begynnelsen skapade Gud”, slutar med: ”i en kista i Egypten.” 1 Mos. 12:1-3, 15:5, 13:14-17, 26:3, 28:12, 13, 2 Mos. 1:13, 14.

5. Människan under lagen.

Ännu en gång kom Gud den hjälplösa människan till hjälp och förlossade det utvalda folket från dess förtryckare. I Sinai öken ingick han med dem lagens förbund. I stället för att ödmjukt anhålla om att fortarande få stå under löftena, försäkrade de: ”Allt vad Herren har talat vilja vi göra.” Men Israels historia i öknen och i Kanaans land är en enda sammanfattning av uppenbar, beständig överträdelse av lagen, och till sist efter mångfaldiga varningar avslutade Gud denna provningstid under lagen med dom. Först blev Israel, de tio stammarna, fördrivna ur landet och förskingrades, sedan Juda, de två stammarna. Denna förskingring fortfar ännu. Visserligen återvände en liten del av Juda under Esra och Nehemja. Från denna ringa skara kom Jesus Kristus, när tiden var inne, han som var ”född av kvinna, född under lagen”. Honom korsfäste judarna och hedningarna i samråd med varandra. Läs:

2 Mos. 19:1-8, Rom. 3:19, 20, Apg. 2:22, 23, Rom. 10:5, 2 Kon. 17:1-8, Apg. 7:51, 52, Gal. 3:10, 2 Kon. 25:1-11.

6. Människan under nåden.

Jesu offerdöd inledde den oförskyllda nådens tidsålder. Härmed menas oförtjänad välvilja av en Gud, som meddelar rättfärdighet i stället för att fordra rättfärdighet, såsom under lagtillståndet.

En fullkomlig och evig frälsning erbfudes nu jude och hedning, som erkänner och ångrar synden, genom tro på Jesus. Jesus svarade och sade till dem: Detta är Guds verk, att I tron på den han har sänt. Joh. 6:29. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig, han har evigt liv. Joh. 6:47.

Ty av nåd ären I frälsta genom tro – och det icke av eder själva – Guds gåva är det. Icke av gärningar, för att ingen skall berömma sig. Ef. 2: 8, 9.

Men det är förutsagt att slutet på även denna nådens tidsålder blir dom över en otroende värld och en avfallen kyrka. Se : Luk. 18 :8, Luk. 17 : 26-30, 2 Tess.2 : 7-12, Uppb.3 : 15, 16.

Den första avslutande händelsen av denna tidsålder blir den att Herren Jesus stiger ned från himmelen, de avsomnade heliga stå upp och bliva tillsammans med de troende, som då leva, ”uppräckta för att möta Herren i luften, och så skola vi alltid få vara hos Herren”. 1 Tess. 4 : 16, 17.

Sedan sänker sig Herren Jesus ned till jorden ”i stor makt och härlighet” och utför de domar, som inleda den sjunde och sista tidsperioden. Matt. 24 : 29, 30, Matt. 25 : 31-46.

7. Människan under Kristi personliga regering.

Efter de renande domar, som åtfölja Kristi återkomst till jorden, skall han regera över det återupprättade Israel och över hela jorden i tusen år. Denna tidsperiod kallas vanligen Millenium. Hans makts tron skall vara i Jerusalem och de heliga, inneslutande de under nådesperioden frälsta, det är församlingen, skola vara förenade med honom i hans härlighet. Se : Apg. 15 : 14, 15, Uppb. 19 : 21, Jes. 2 : 14, Uppb. 20 : 16, Jes. 11, hela kapitlet.

Men när satan blir ”lös för en liten tid”, finner han människohjärtat, det naturliga, lika benäget för det onda som någonsin, och han församlar lätt nationerna till strid mot Herren och hans heliga, och så slutar denna tidsålder liksom alla andra med dom. Den stora vita tronen framställs, de oomvända döda uppväckas för att slutdömas. Sedan kommer ”nya himlar och en ny jord”. Evigheten har börjat. Uppb. 20 : 3, 7-15, Uppb. 21 : sta och 22 : dra kapitel.

III.

KRISTI TVENNE ANKOMSTER.

Nyckeltext : ”när han förebådade de lidanden, som skulle vederfaras Kristus, och den härlighet som därefter skulle följa.” 1 Pet. 1 : 11.

Vemhelst som läser gamla testamentet med uppmärksamhet måste bli förvånad av de olika och till synes motsägande förutsägelseerna om Messias ankomst hit till jorden. En del tala om honom såsom kommande i svaghet och ringhet, en man av sorger och förtrogen med lidandet, en rot från en torr jordmån, icke havande någon behaglig skapnad och ingen skönet. Hans ansikte skulle vanställas, hans händer och fötter såras. Han skulle bli övergiven av Gud och människorna och få sin grav bland de ogudaktiga.

Se: Jes. 53, hela kapitlet, Dan. 9 : 6, Jes. 7 : 14, Sak. 13 : 6, 7, Ps. 22 : 1-18, Mark. 14 : 27.

Den andra delen av förutsägelsen talar om en ärofull och oemotståndlig härskare, som med fruktansvärda domar skall rena jorden, församla det skingrade Israel och återställa Davids tron till högre glans än Salomos samt regera i stor frid och fullkomlig rättfärdighet. Läst. ex. Jes. 11 : 1, 2, 10-12, Dan. 7 : 13, 14, 5 Mos. 30 : 1-7, Mika 5 : 2, Jes. 9 : 6, 7, Matt. 1 : 1, Jes. 24 : 21-23, Matt. 2 : 2, Luk. 1 : 31-33, Jer. 23 : 58.

När tiden var inne fullbordades den messianska profetian, då de heliga jungfrun födde en son, i enlighet med Jesaja, i Betlehem, enligt Mika. Han gick bokstavligt den förnedringens väg som var förutsagd om honom, intill dess varje förutsägelse var fullbordad, ty synden måste först borttagas, innan riket kunde upprättas. Men judarna ville icke motta sin konung i det skick han kom ”saktmodig och ridande på en åsna, på en arbetsåsninnas fåle”. Så de korsfäste honom. Sak. 9 : 9, Matt. 21 : 1-5, Joh. 19 : 15, 16.

Men vi få icke dra den slutsatsen, att människors ondska kunnat gäcka Guds bestämda syften. I hans rådslut ingick också hans sons andra ankomst, då förutsägelseerna om Messias' jordiska härlighet skola uppfyllas med samma precision som de, vilka talat om hans lidanden. Hof. 3 : 4, 5, Apg. 1 : 6, 7, Luk. 1 : 31-33 (den 31 : a versen har redan blivit uppfylld), Apg. 15 : 14-17, Matt. 24 : 27-30.

Judarna voro tröghjärtade till att tro allt vad profeterna hade talat angående deras Messias lidanden, och vi äro tröghjärtade till att tro allt som är talat om hans jordiska härlighet. Vi borde klandras mer för vår otro än judarna på Jesu tid, ty det borde vara lättare för oss att tro på Guds sons kommande på himmelens skyar i stor makt och härlighet, än det var för dem att tro på barnet i Betlehem och timmermannen i Nasaret. Vi tro därpå, därför att det har skett, icke på grund av profeternas utsagor. Det är på sin plats, att vi upphöra med att förebrå judarna för deras otro. Om någon undrar huru de kunde vara så förblindade inför så många och samstämmiga förutsägelser, så är svaret detta : De voro förblindade på alldeles samma sätt som många kristna äro blinda inför precis lika tydliga förutsägelser rörande hans jordiska härlighet, just därigenom att man ”förändligar” skrifterna. Judarnas skriftlära utlade skriften så, att förutsägelseerna om Messias' lidanden finge ej tolkas efter bokstaven, just som våra moderna skriftlära säga oss, att profetiorna om Jesu härlighet på jorden icke får fattas bokstavligen.

Men att Jesue skall komma hit till jorden ännu en gång är ett löfte till såväl församlingen som till judarna. Bland de sista orden av tröst och uppmuntran till sina förvirrade och bedrövade lärjungar, sade Jesus före sin korsfästelse : Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron

på Gud och tron på mig. I min Faders hus äro många boningar, om så icke vore skulle jag hava sagt eder det. Jag går bort för att bereda eder rum. Och sedan jag gått bort för att bereda eder rum skall jag komma tillbaka och taga eder till mig, ty jag vill att där jag är där skolen I ock vara. Joh. 14 : 1-3.

Här talar Jesus om sin tillkommelse i samma ordalag som han använder om sin bortgång. Denna var som vi veta bokstavlig och personlig. Skulle vi då säga att hans tillkommelse är opersonlig och "andlig"? Till en sådan pressad tolkning av ett tydligt uttalande skulle vi tvingas endast av oemotsägliga andra skriftställen. Men sådana finnas icke, som motsäga hans personliga återkomst.

Och vi behöva icke lämnas i tvivelsmål om saken, icke heller att dra sannolika slutsatser i frågan. Vår Herre har själv i sitt ord talat rent språk angående sin andra tillkommelse.

I samma stund som Jesus försvunnit från sina lärjungar "stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade : I galileiske män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen." Apg. 1 : 10, 11.

Samma mening har stället i 1 Tess. 4 : 16,17.

Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå, sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttrycka på skyar upp i vara hos Herren. Se även Tit. 2 : 13, Fil. 3 : 20, 21, 1Joh. 3 : 2, Uppb. 22 : 12.

För detta "välsignade hopp" uppmanas vi att vaka, Mark. 13 : 33, 35, 37, och väntas, 1 Tess. 1 : 10, och vara redo, Matt. 24 : 44. Bibelns sista bön är denna : "Kom snart, Herre Jesus!"

Genom dessa och ännu flera skriftställen framgår det tydligt att Kristus skall komma kroppsligt, personligt. Det är icke fråga om den troendes död, icke om Jerusalems förstörelse, icke om Andens utgjutande på pingstdagen och icke heller om kristendomens gradvisa utbredning. Utan det är församlingens saliga hopp, när de avsomnade heliga skola uppstå och de då levande troende skola förvandlas och tillsammans med dem uppräckas till Jesu möte i skyn, och vi som äro Guds barn skola då bliva lika honom och varje trogen tjänare skall undfå lönen, såsom ordet säger.

Följande bibelställen skola ytterligare klargöra skillnaden mellan Jesu första och andra ankomst :

Första ankomsten.

Och hon födde sin förstfödd-
De son och lindade honom och
Lade honom i en krubba, ty
Det fanns icke run för dem i
härbärgen. Luk. 2:7.

Men nu vid tidernas ände
Har han uppenbarats en enda
Gång för att genom offret av
Sig själv utpåna synden.
Hebr. 9:26.

Om någon hör mina ord,
Men icke håller dem, så dö-

Andra ankomsten.

Och då skall Människoso-
nens tecken visa sig på him-
melen, och alla skäkten på
jorden skola då jämra sig.
Och man skall få se Männi-
skosonen komma på himme-
lens skyar med stor makt och
härlighet. Matt. 24:30.

Så skall Kristus, sedan
Han en gång har blivit off-
rad för att bära mångas syn-
der, fö andra gången, utan

Mer icke jag honom,
Ty jag icke kommit för
Att döma världen utan för
Att frälsa världen. Joh. 12:47.

synd, låta se sig av dem som
bida efter hohom till fräls-
ning. Hebr. 9:28.

Ty han har fastställt en Dag då han skall
döma världen med rättfärdighet genom den
man (eng. öv.) som han har bestämt därtill,
och han har åt alla givit en bekräftelse därpå,
i det att han har låtit honom uppstå från de
döda. Apg. 17:31.

Läsaren kan mångfaldiga dessa exempler nästan i oändlighet. Emellertid har nog blivit
anfört för att visa att såväl löftena till Israel som församlingen fordra Kristi ankomst till
jorden än en gång. Det kan vara en hjälp för nybörjaren i bibelstudiet att bli
uppmärksamgjord på de teorier, som somliga använda för att bestrida Jesu personliga
tillkommelse. Likaså att bli erinrad om, att man måste skilja på sådana skriftställen som
tala om Jesu synliga ankomst vid slutet av denna tidsålder och sådana som tala om hans
gudomliga egenskaper såsom varande allvetande och allestädes närvarande, av vilka
Matt. 18:20 samt Matt. 28:20 äro exempel.

Det är en välsignad sanning, att han i denna mening är när oss alla dagar intill världens
ände. Men den personlige Jesus är nu på Guds högra sida i himmelen, såsom vi se av
flera ställen i nya testamentet. Stefanus såg honom där: Men han, full av helig Ande,
skådade upp mot himmelen och fick se Guds härlighet och såg Jesus stå på Guds högra
sida. Apg. 7:55.

.... sedan han hade utfört en rening från synderna, har han satt sig på Majestätets högra
sida i höjden. Hebr. 1:3.

Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där Kristus är och
sitter på Guds högra sida. Kol. 3:1. Till belysning: Under fransk-tyska kriget vor von
Moltke genom sitt snille och genom ett förstklassigt telegrafsystem verkligen närvarande
på varje stridsfält, ehuru osynlig, ty han personligen fanns på sitt kontor i Berlin. Men
mot slutet av kriget förenade han sig med hären framför Paris, och då var han ju
personligen närvarande bland soldaterna. Så är det också med vår Frälsare. Genom sina
gudomliga egenskaper är han alltid närvarande i sin församling nu, men han skall vara
här synligt och personligt vid sin andra tillkommelse.

I. Profetiorna om Jesu återkomst blevo icke uppfyllda i och med den helige Andes utgjutelse på pingstdagen, icke heller genom hans uppenbarelse i kraftiga väckelser och härliga bönemöten, ty

- 1) Denna tolkning skulle upphäva läran om treenigheten och göra Anden till endast en
yttring av Kristus.
- 2) Men när Jesus talade om Andens kommande, kallade han honom "en annan
hugsvalare". Joh. 14:16. Och i Joh. 16:7 säger Jesus: Om jag icke går bort, kommer
icke Hugsvalaren till eder, men när jag har gått bort, skall jag sända honom till eder.
- 3) Och de heliga författarna till Apostlagärningarna, breven och Uppenbarelsesboken tala
om Kristi återkomst mer än femtio gånger såsom något tillkommande, fastän de
skrivit efter Andeutgjutelsen.

- 4) Ingen av de förutsägelser i skriften, som tala om händelserna vid Kristi återkomst, skedde vid Andeutgjutelsen. Dessa händelser äro: Uppståndelsen av de i Kristus avsomnade, 1 Kor. 15:22, 23, 1 Tess. 4:13-16. Förvandlingen av de levande troende, genom vilken förvandling de "ikläda sig odödlighet". 1 Kor. 15:52, 53. Och "bliva borttrycka Herren till mötes i luften". 1 Tess. 4:11. Och alla släkten på jorden skola jämra sig, när de få se Människosonen komma på himmelens skyar med stor makt och härlighet. Matt. 24:30, Uppb. 1:7.

Dessa utomordentliga företeelser skedde icke vid Andeutgjutelsen, men de skola ske vid Jesu tillkommelse.

II. Syndares omvändelser är icke Kristi andra tillkommelse. Man kunde tycka att ett sådant påstående är allt för barnligt för att på allvar framställas, och likväl har det blivit gjort. Men vi anmärka endast:

- 1) Enligt skriften är det alldeles motsatsen. Omvändelse är syndarens kommande till Kristus, icke Kristi kommande till jorden. Matt. 11:28, Joh. 5:40, Joh. 7:37.
- 2) Ingen av onvannämnda händelser, vilka äro förutsagda om Kristi tillkommelse, sker vid syndares omvändelser.

III. Den kristnes död är icke Kristi tillkommelse, ty

- 1) När lärjungarna hörde Jesus säga, att en av dem möjligen skulle förbliva till dess han kommer, sade: "Denne lärjunge dör icke". Joh. 21:23.
- 2) De inspirerade författarna tala alltid om den troendes död såsom en förflyttning. Fil. 1:23, 2 Tim. 4:6, 2 Kor. 5:8. På intet enda ställe är Kristi andra tillkommelse omnämnd i samband med den troendes död. Den döende Stefanus såg himmelen öppen och Människosonen icke kommande men "stående på Guds högsta sida". Apg. 7:55, 56.
- 3) Ingen av de händelser som skola ske vid Kristi tillkommelse inträffar vid den kristnes död.

IV. Jerusalems förstörelse genom romarna var icke Kristi tillkommelse.

- 1) I Matt. 24 och Luk. 21 förutsäges tre särskilda händelser: templet förstörelse, Kristi tillkommelse och världens ände. Det var den onödiga hopblandningen av dessa fullkomligt särskilda ting som gav den föreställningen, att uppfyllelsen av en sak var uppfyllelsen av alla.
- 2) Aposteln Johannes skrev Uppenbarelseboken efter Jerusalems förstörelse, men likväl talar han om Kristi tillkommelse såsom en framtida händelse. Uppb. 1:4, 7, 2:25, 3:11, 22:7, 12, 20.
Bibelns sista löfte är: "Se jag kommer snart", och dess sista bön: "Amen, kom Herre Jesus!"
- 3) Ingen av de händelser, som förutsagts i samband med Jesu tillkommelse, skedde vid Jerusalems förstörelse.

IV. Evangelii utbredning i världen är icke Kristi tillkommelse.

- 1) Evangelii spridning sker gradvis, medan skriften alltid omnämner Jesu tillkommelse såsom något plötsligt och oväntat. Matt. 24:27, 36-42, 44, 50, 2. Pet. 3:10, Upp. 3:3.

- 2) Evangelii utbredning i världen är en långsamt skeende process, (såsom när kvinnan blandade jäst i degen) medan Kristi tillkommelse alltid skildras såsom en snabb händelse.
- 3) Evangelii spridning bringar frälsning till de ogudaktiga, medan Kristi tillkommelse säges medföra "ett plötsligt fördärv" för dem. 1 Tess. 8:2, 3, 2 Tess. 1:7-10, Matt. 25:31-46.

V. Icke heller äro dessa anförda teorier, ehuru mycket spridda, antagna av några verkligt aktade teologer av någon skola. De tro på Jesu Kristi personliga tillkommelse.

- 1) Skriften beskriver i tydliga ordalag tillståndet i världen vid Jesu ankomst, icke såsom tusenårsrikets välsignade tid utan såsom förfärligt ogudaktigt. Luk. 17:26-32, 18:8, 21:25-27.
- 2) Skriften beskriver hela denna tidsålders bana från dess början intill slutet i sådana ordalag att de utesluta möjligheten av en omvänd värld, när Jesus kommer. Matt. 13:36-43, 47-50, 25:1-10, 1 Tim. 4:1, 2 Tim. 3:1-9, 4:3, 4, 2 Pet. 3:3, 4, Jud. 17-19.
- 3) Guds syfte under denna tidsålder förklaras vara, icke att omvända världen utan att "bland hedningarna uttage ett folk för sitt namn". Därefter skall han "komma tillbaka och åter bygga upp Davids förfallna hydda". Då skola också "övrige människor söka Herren, alla hedningar som hava uppkallats efter hans namn". Apg. 15:14-17. Då sker världsväckelsen, icke förr.

IV.

DE TVÅ UPPSTÅNDELSENA.

Sanningens ord lär oss klart och tydligt, att alla döda skola uppstå. Ingen troslära vilar på en fastare skriftgrund än denna. Och ingen är mera betydelsefull för kristenheten.

Ty om det icke finnes någon uppståndelse från de döda, då har icke heller Kristus uppstått.

Men om Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng, då är ock eder tro fåfä. 1 Kor. 15:13, 14.

Men man må uppmärksamma, att skriften lär icke, att alla döda skola uppstå samtidigt. En partiell uppståndelse av de heliga har redan skett. Och gravarna öppnades, och många heligas kroppar stodo upp. De gingo ut ur sina gravar och kommo efter hans uppståndelse in i den heliga staden och uppenbarade sig för många. Matt. 27:52,53.

Två uppståndelser, olika med avseende på tid och personer, skola ännu ske. Dessa uppståndelser kallas än "livets uppståndelse" och "domens uppståndelse", än "de rättfärdigas och de orättfärdigas uppståndelse". De ställen i nya testamentet som framhålla detta äro följande:

Förundren eder icke över detta, ty den stund kommer, då alla som äro i gravarna skola höra hans röst och gå ut ur dem. De som have gjort det goda skola uppstå till tiv, och de som have gjort det onda skola uppstå till dom. Joh. 5:28, 29.

Om någon skulle anmärka, att ordet "stund" ger vid handen, att uppståndelsen skall ske samtidigt för alla, vilja vi påvisa att denna stund enligt tjugufemte versen pågått nu i nittonhundra år. Ty Jesus säger att "den är redan inne". Se även "dag" i 2 Pet. 3:7, 2 Kor. 6:2, Joh. 8:56.

När du gör gästabad, så bjud fattiga, krymplingar, halta och blinda. Salig är du då, ty eftersom de icke förmå vedergälla dig, skall du få din vedergällning vid de rättfärdigas uppståndelse. Luk. 14:13, 14.

På detta ställe talar vår frälsare endast om de rättfärdigas uppståndelse. Denna utmärkes också i 1 Kor. 15:22, 23.

Ty såsom alla dö i Adam, så skola också alla i Kristus göras levande. Men var och en i sin ordning: Kristus såsom förstlingen, därefter, vid Kristi tillkommelse, de som höra honom till. Och först skokla de i Kristus döda uppstå. 1 Tess. 4:16.

Det är em denna "livets uppståndelse" som Paulus talar i Fil. 3:11 enligt nya översättning angav det. Detta skulle innebära att alla stode upp samtidigt, men "uppståndelse från de döda" innebär en skilmässa, enär en del av döda kvarbliver i graven. Bokstavligen betyder det: "En uppståndelse ut från de döda."

Om aposteln hade menat den allmänna uppståndelsen, huru kunde han önska att "på något sätt nå fram" till det som han icke kunde undkomma?

I Uppenbarelsebokens tjugonde kapitel, verserna 4-6, äro de två uppståndelserna nämnda samtidigt, men med detta betydelsefulla tillägg, att det skall bli en tidrymd av ettusen år mellan de frälstas och de ofrälstas:

Och jag såg troner stå där och de satte sig på dem, de åt vilka gavs makt att hålla dom. Och jag såg de människors själar, som hade blivit halshuggna för Jesus vittnesbörds och Guds ords skull, och som icke hade tillbett vilddjuret och dess bild, och icke hade tagit

dess märke på sina pannor och sina händer. Dessa blevo nu åter levande och fingo regera med Kristus i tusen år.

(De övriga döda blevo icke levande, förrän de tusen åren hade gått tillända.) Detta är den första uppståndelsen. Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen. Över dem har den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och Kristi präster och skola få regera med honom i tusen år.

Verserna 12 och 13 i samma kapitel beskriva den andra uppståndelsen, ”uppståndelsen till dom”.

Skriftens vittnesbörd är alltså tydligt, att de troende skola uppstå före de oomvända, de skola upptagas i skyn till Herrens möte tusen år före den allmänna uppståndelsen.

V.

DE FEM DOMARNA.

Det finns ett uttryck som är mycket allmänt i den religiösa litteraturen: ”Den allmänna domen.” Detta står icke att läsa i bibeln, ej heller den idé, som skulle kunna föranleda ett sådant.

Dr Pentecost säger med rätta: ”De kristna har en fördärvlig vana att tala om komen såsom blivande en enda handling, som skall äga rum vid tidens ände och omfatta alla människor, helgon, syndare, judar och hedningar, levande och döda, vilka alla skola framkallas inför den stora vita tronen för att dömas. Ingenting kan vara mer fjärran från bibelns lära än detta.”

Skriften talar om fem domar, vilka äro olika i fyra avseenden.

- 1) Med hänsyn till dem som domen avser.
- 2) Med hänsyn till platsen för domen.
- 3) Med hänsyn till tiden och
- 4) Med hänsyn till domens resultat.

I. De troende. Deras synder ha blivit dömda. Tid: År 30. Plats: Golgata. Resultat: Kristus blev dödad, och den som tror på honom blir rättfärdigad. Och han bar sitt kors och kom ut till det ställe som kallades Huvudskallenplatsen, på habreiska Golgata. Där korsfäste de honom. Joh. 19:17, 18.

Och våra synder bar han i sin kropp upp på trädet. 1 Pet. 2:24. Kristus själv led ju en gång döden för synder, rättfärdig led han för orättfärdiga, på det han skulle försä oss till Gud. 1 Pet. 3:18.

Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, då han blev en förbannelse för vå skull. Det är ju skrivet: ”Förbannad är var och en som är upphängd på trä.” Gal. 3:13.

Den som icke visste av synd, honom har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bliva rättfärdighet frå Gud. 2 Kor. 5:1. Se även Hebr. 1:3, Hebr. 9:26, Rom. 8:1.

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som hör mina ord och tror honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer icke under någon dom, tuan har övergått från döden till livet. Joh. 5:24.

Ordet ”dom” här är detsamma som användes i Matt. 10:15, Hebr. 9:27 och i Pet. 2:4. I 2 Kor. 5:10 är det fråga om dom över den troendes gärningar, där användes ett helt annat ord.

II. Domen över den troendes försyndelser. Tid: När som helst. Plats: Var som helst. Resultat: Tuktan av Herren, om vi icke döma oss själva, så bleve vi icke dömda. Men då vi nu bliva dömda, så är detta en Herrens tuktan, som drabbar oss, för att bi icke må bliba fördömda tillika med världen. 1 Kor. 11:31, 32. Ty tiden är inne att domen skall begynna, och det på Guds hus. Men om början sker med oss, vad bliver då änden för dem som icke hörsamma Guds evangelium? 1 Pet. 4:17.

III. Den troendes liv och handlingar skola dömas av Herren. Tid: När Jesus kommer. Plats: ”I luften.” Resultat: Belöning för den trogne tjänaren – eller också

förlust, ”men han själv skall bli frälst”. Detta är en allvarlig tanke, att ehuru Jesus bar våra synder i sin kropp upp på trädet, och fastän Gud i sitt förbund med oss lovat att ”aldrig minnas dem mer”, Hebr. 10:17, så måste likväl våra handlingar komma inför hans dom. Vårt liv och våra gärningar såsom kristna måste bli granskade av Gud. Därför söka vi ock vår ära uti att vara honom till bahag, vare sig vi äro hemma eller borta. Ty vi måste alla, sådana vi äro, träda fram inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen sitt jordelivs gärningar, allt eftersom han har handlat, vare sig han har gjort gott eller ont. 2 Kor. 5:9, 10. Men du, varför dömer du din broder? Och du åter, varför föraktar du din broder? Vi skola ju alla en gång stå inför Guds domstol. Rom. 14:10. Det bör observeras, att både dessa texter hänföra sig till de troende. I den första talar aposteln om oss såsom i en av två ställningar: antingen hemma i kroppen och borta från Herren. Uttryck som icke kunde begagnas om de oomvända. ”...därför söka vi ock vår ära uti vara honom till behag.... ty vi måste alla.... Träda fram inför Kristi domstol.” I den senare texten avse orden ”vi” och ”broder” likaledes de troende. Det inspirerade ordet sammanblandar aldrig de frälsta och de ofrälsta. För att ingen skall anse det otroligt att de i blodet renade helgonen skola komma i någon som helst dom, citerar han såsom bevis Jesajas utsaga, att ”alla knän skola böjas” och tillägger: ”Så skall var och en av oss inför Gud göra räknenskap för sig själv.” Rom. 14:12.

Följande bibeltexte anger grunden för denna dom över den troendes gärningar: Ty en annan grund kan ingen lägga, än den som är lagd, Jesus Kristus. Men om någon bygger på den grunden med guld, silver och dyrbara stener eller med träm hö och strå så skall det en gång visa sig huru det är med vars och ens verk. ”Den dagen” skall göra det kunnigt, ty den skall uppenbaras med eld, och hurudant vars och ens verk är, det skall elden pröva. Om det byggnadesverk, som någon har uppfört på lön, men om hans verk brännes upp, då skall han gå miste om lönen. Själv skall han dock bliva frälst, men såsom genom eld. 1 Kor. 3:11-15. Följande texter fastslå tiden för denna dom: Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och då skall han vedergälla var och en efter hans gärningar. Matt. 16:27. Salig är då, ty eftersom de icke förmå vedergälla dig, skall du få din vedergällning vid de rättfärdigas uppståndelse. Luk. 14:14. (De rättfärdigas uppståndelse sker vid Kristi tillkommelse, såsom vi se av 1 Kor. 15:22, 23, 1 Tess. 4:15, 16.) Dömen därför icke förrän tid är, förrän Herren kommer, han som skall draga fram i ljuset, vad som är fördolt i möker och uppenbara alla hjärtans rådslag. Och då skall var och en undfå av Gud den berömmelse som honom tillkommer. 1 Kor. 4:5. Men huru uppmuntrande är det icke, att vid denna oundvikliga granskning av vårt stackars lappverk, det ändå skall finnas något som Gud kan berömma. Det är endast hans nåd som nu verkar detta hos oss. Se, jag kommer snart och med minlön, för att vedergälla var och en efter hans gärningar. Uppb. 22:12. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på ”den dagen”. Och icke åt mig allenast utanåt alla som hava älskat hans tillkommelse. 2 Tim. 4:8. Om platsen för denna dom, se Matt. 25:24 – 30 samt 1 Tess. 4:17.

IV. Domen över nationera. Tid: Vid Kristi härlighets uppenbarelse. Plats: I Josafats dal. Joel 3:1, 2, 12, 14. Resultat: Somliga bli frälsta, andra förlarade. Matt. 25:46.

Grunden för nationernas eller hednafolkens kom är deras behandling av dessa som Jesus kallar ”mina bröder”. Matt. 25:40, 45, Joel 3:3, 6, 6, 7. Dessa ”bröder” tro vi äro kvarlevan av judar som skall vända sig till Jesus såsom deras Messias under den stora vedermodan. Matt. 24:21, 22, Uppb. 7:14, 2 Tess. 2:3-9. Bevisen äro för många att här anföras. Det är emellertid tydligt att dessa ”bröder” icke kunna vara denna dom över folken ofta sammanblandas med domen inför den stora vita tronen i Uppb. 20:11, gör läsaren väl i att observera följande skiljaktigheter mellan dessa två:

Domen över folken.

Ingen uppståndelse.
De levande dömas.
På jorden.
Inga böcker upplåtas.
Tre klasser: Får, getter,
”bröder”.
uppenbaras.

Den stora vita tronen.

De döda uppst
De döda dömas.
Himmelen och jorden flydde.
Böcker blevo upplåtna.
En klass: De döda.
Tid: Sedan Kristus regerat Tid: När Kristus
På jorden i 1000 år.

De heliga skola då vara förenade med Kristus, och följaktligen skola de icke vara föremål för dom. Se 1 Kor.6:2, Dan. 7:22, Jud. 14, 15.

- V. Domen över de orättfärdiga döda.** Tid: En bestämd dag. Apg. 17:31. Denna bestämda dag är efter tusenårsriket. Apg. 20:5, 7. Plats: Inför den stora vita tronen. Uppb. 20:11. Resultat: Och om någon icke fanns skriven i livets bok, så blev han kastad i den brinnande sjön. Uppb. 20:15. Skriften talar också om dom över änglar. 1 Kor. 6:3, 2 Pet. 2:4, Jud. 6. Luk. 22:30 avser troligen beträdande förvaltningstjänster under tusenårsriket, icke juridiska. Se Jes. 1:26. Det må anmärkas att ordet ”dag” icke alltid i skriften betyder en period av tolv eller tjugufyra timmar. Det kan betyda en lång tid. Se 2 Pet. 3:8, 2 Kor. 6:2, Joh. 8:56. Vad Jesus kallar ”stund” i Joh. 5:25 har pågått nu i över nittonhundra år.

VI.

LAGEN OCH NÅDEN.

Den mest påtagliga och i ögonen fallande uppdelning av sanningens ord är mellan lagen och nåden, Ja, dessa tvenne principer äro betecknande för de två tidsskedena – judendomens och kristenkomens. Ty genom Moses blev lagen given, men nåden och sanningen hava kommit genom Jesus Kristus. Joh. 1:17. Detta betyder givetvis icke, att ingen lag fanns före Moses, ej heller, att ingen nåd fanns före Jesus mankomsanammelse. Det förbud som Adam fick, att avhålla sig från kunskapens träd på gott och ont, var lag. 1 Mos. 2:17. Och i sanning var det ljuv nåd från Gud, när han gick omkring i lustgården och sökte de förlorade, och när han gav dem en klädedräkt av skinn. 1 Mos. 3:21. Detta var en skön bild av Kristus, som blev gjord fö oss till rättfärdighet. 1 Kor. 1:30. Lagen såsom uppenbarande någon del av Guds vilja, och nåden såsom en uppenbarelse av något av Guds godhet, har alltid existerat, därom lämnar bibeln mångfaldiga vittnesbörd. Men ”lagen”, som överallt omnämnes i skriften, blev given genom Moses. Och från Sinai till Golgata är dess tid angiven. Likaså härskar nåden under den tidsperiod som börjar med Golgata och slutar med församlingens upptagande. Det må bemärkas såsom något mycket betydelsefullt, att bibeln aldrig, under någon tidsålder, sammanblandar dessa två principer. Lagen har alltid sin plats och sin uppgift såsom åtskild från nåden. Lagen innehåller Guds förbud och hans fordringar. Nåden hans kallande maningar och hans erbjudande. Lagen är ett fördömsens ämbete, nåden är förlåtelsens. Lagen dömer, nåden befriar från domen. Lagen dödar, nåden ger liv. Lagen tillstoppa varje mun såsom brottslig inför Gud, nåden upplåter varje mun till att prisä honom. Lagen uppdrar en lång gräns mellan Gud och den syndiga människan, nåden närmer henne till den barmhärtige Fadern. Lagen säger: ”Öga för öga, och tand för tand.” Nåden säger: ”Vedergäll icke ont med ont. Om någon slår dig på högra kinden, så vänd ock den andra till.” Lagen säger ”gör och lev”. Nådens motto är ”tro och lev”. Lagen har aldrig haft en missionär, nåden bar blivit förkunnad för allt skapat. Lagen dömer den bästa bland människor, nåden rättfärdigar den sämste. Luk. 23:43, Rom. 5:8, 1 Tim. 1:15, 1 Kor. 6:9-11. Lagen är ett provningssystem, nåden ett uttryck för välbehag. Lagen stena äktenskapsbryterskan, nåden säger: ”Icke dömer jag dig. Gå och synda icke härefter.” Under lagen dör hjorden i herdens sällskap, under nåden dör herden för sin hjord. Varhelst skriften omnämner lagen och nåden, hänföras dessa till alldeles skilda områden.

Den sammanblandning av dem, som förekommer i mycket av vår tids predikan, ger en vrångbild av båda. Lagen avtrubbas sin skärpa och nåden dess frikostighet. Läsaren torde lägga märke till, att varhelst lagen omnämnes i nya testamentet avses alltid den mosaiska lagen. (Enda undantaget är Rom. 7:23.) Ibland menas hela lagen – den så kallade morallagen, som utgöres av de tio buden, och sedelagen. Ibland avses endast budorden, ibland endast sedelagen. Till de första av dessa klasser höra: Rom. 6:14, Gal. 2:16, 3:2. Som exempel på den andra klassen ha vi Rom. 3:19 samt Rom. 7:7-12. Ett exempel på den tredje klassen ha vi i Kol. 2:14-17. Det bör också kommas ihåg, att i sede- (eller ceremonial-)lagen funnos inbegripna dessa underbara typer, förebilderna av Jesu person och verk, både såsom den offerande prästen och såsom offret självt. Detta säger oss såväl tabernaklet, se 2 Mos. Kap. 25-30, som de levitiska offren. Se 3 Mos. Kap. 1-7. Detta är för den andligt sinnade av stor uppmuntran och ett härligt bebelstudium. Vissa uttryck i

psalmerna skulle vara omöjliga att förstå, om man icke hänför dem till Kristus och de frälsta. Som har sin lust i Herrens lag och tänker på hans lag både dag och natt. Ps. 1:2. Huru kär har jag icke din lag! Hela dagen begrundar jag den. Ps. 119:97. Tre villfarelser ha velat innästla sig i församlingen rörande lagen och nåden:

- I. Antinomianismen, eller förnekelsen av någr förhållningsregler alls för den troendes liv. Denna lära påstår att, emedan frälsningen är av nåd utan någon vår förtjänst, fordrar icke heller Gud av människan att hon skall leva ett heligt liv. De säga sig känna Gud, men i sina gärningar förneka de det, ty de är vederstyggliga och ohörsamma människor, odugliga till allt gott verk. Tit. 1:16. Några människor hava mämligen innästlat sig hos eder – om vilka det för längesedan blev skrivet att de skulle hemfalla under den domen – ogudaktiga människor, som missbruka vår Guds nåd till lösaktighet och förneka vår ende härskare och Herre, Jesus Kristus. Jud. 4.
- II. Ceremonialism. I första hand fordrar den, att den troende håller de levitiska föreskrifterna. Men från Judeen kommo några män dit ned och lärde bröderna så: ”Om I icke låten omskära eder, såsom Moses har stadgat, så kunnen I icke bliva frälsta.” Apg. 15:1. Den moderna formen av denna villfarelse är den, att kristliga ceremonier äro nödvändiga för frälsning.
- III. Galatianism. Denna lära är en sammanblandning av lagen och nåden – en predikan att rä till en del lag och till en del nåd. Eller att nåden sätter den hjälplösa syndaren i stånd till att hålla lagen. Emot denna villfarelse, som är den mest spridda av dessa tre, utgör Galaterbrevet med dess högtidliga varningar och oemotsägliga logik Guds avgörande vederläggning.
Allenast det vill jag att skolen svara mig på: Kom det sig av laggärningar att I undfingen Anden, eller kom det sig därav att I lyssnaden i tro? Ären I så oförståndiga? I som haven begynt i Anden, viljen I nu lykta i köttet? Gal. 3:2, 3.
Det förundrar mig att I så hastigt avfallen från honom, som har kallat eder att vara i Kristi nåd, och vänden eder till nytt evangelium. Likväl är detta icke någöo annat ”evangelium”, det är endast så att några finnas som vålla förvirring bland eder och vilja förvända Kristi evangelium. Men om någon, vore det och vi själva eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i strid mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han förbannad. Gal. 1:6-8.
Följande må vara till hjälp såsom utkast för bibelstudium av detta viktiga ämne. Den lag som avses i dessa ställen är alltrid morallagen, det är de tio buden.

1) Vad lagen är.

Lagen är helig och budet är heligt och rättfärdigt och gott. Rom. 7:12. Vi veta ju att lagen är andlig, men jag är av köttslig natur, såld under synden. Rom 7:14. Ty jag har lust till Guds lag efter min invärtes människa. Rom. 7:22. Men vi veta att lagen är god, om man brukar den såsom lagen bör brukas. 1 Tim. 1:8. Men lagen är icke av tro. Gal. 3:12. (g. övers. Och eng. övers.)

2) Lagens uppgift.

Vad skola vi då säga? Är lagen synd? Bort det! Men synden skulle jag icke hava lärt känna, om icke genom lagen, ty jag hade icke vetat av begärelsen, om icke lagen hade sagt: ”Du skall icke have bagärelse!” Rom. 7:7. Se också vers 13. Ty av laggärningar

bliver intet kött rättfärdigt inför honom. Vad som kommer genom lagen är kännedom om synden. Rom. 3:20. Läs även Gal. 3:19, Rom. 3:19, Gal. 3:10. Jak. 2:10, 2 Kor. 3:7, 2 Kor. 3:9, Rom. 7:9, 1 Kor. 15:56. Det är alltså tydligt, att Guds syfte med att giva sitt folk lagen, sedan släktet existerat utan lag i tvåtusenfemhundra år, Joh. 1:17, Gal. 3:17, var att bringa den syndiga människan först kunskap om hennes synd, och sedan att hon måtte inse sin ytterligare hjälplöshet inför Guds rättmätiga krav. Den är helt enkelt och uteslutande ett "dödens ämbete till fördömelse".

3) Vad lagen icke förmaår.

Ty av laggärningar bliver intet kött rättfärdigt inför honom. Vad som kommer av lagen är syndens kännedom. Rom. 3:20. Men då vi veta, att en människa icke bliver rättfärdiggjord av laggärningar, utan genom tro på Kristus Jesus, have också vi satt vår tro till Jesus Kristus, för att vi skola bliva rättfärdiga av tro på Kristus, och icke av laggärdigt. Gal. 2:16. Ty vad lagen icke kunde åstadkomma, i det den var försvagad av köttet, det gjorde Gud, då han, för att borttaga synden, sände sin son i syndigt köttets gestalt och fördömde synden i köttet. Rom. 8:3. Och att i honom var och en som tror bliver rättfärdig och friad ifrån allt det, varifrån I icke under Moses` lag kunde bliva friade. Apg. 13:39. Se också Gal. 2:21, Gal. 3:11, Hebr. 7:19.

4) 4) Den troende är icke under lagen.

Sedan aposteln i Romarebrevets sjätte kapitel framställt läran om den troendes förening med Kristus i hans död, varav dopet är en bild, vv. 1-10, övergår han i elfte versen att framställa de grundsatser, som skola reglera den troendes vandring och styra hans liv. Detta är innehållet i de återstående tolv verserna. I den fjortonde angives den stora orsaken till hans befrielse – icke från syndens skuld, därifrån har han blivit skild genom Jesu blod, utan från syndens makt, från sitt slaveri under den. Ty synden skall icke råda över eder eftersom I icke ären under lagen, utan under nåden. För att detta icke skulle leda till antinomianism med denna vederstyggliga lägra, att ett gudfruktigt liv icke vore nödvändigt, skyndar han att tillägga: "Vad mer, skola vi synda, emedan vi icke stå under lagen utan under nåden? Bort det!" Förvisso svarar varje pånyttfödd själ "amen" till detta. Romarebrevets sjunde kapitel framhåller en annan grundprincip för vår befrielse från lagen. Så haven ock I, mina bröder, genom Kristi kropp blivit dödade från lagen för att tillhöra en annan, nämligen honom som har uppstått från de döda, på det att vi må bära frukt åt Gud. Ty mdan vi ännu voro i et köttsligt väsende, voro de syndiga lustar som uppväcktes genom lagen, verksamma i våra lemmar till att bära frukt åt döden. Men nu äro vi lösta från lagen, i det vi hava dött från det varunder vi förr höllos fångna. Och så tjäna vi nu i Andens nya väsende fångna. Och så tjäna vi nu i Andens nya säsende och icke i bokstavens gamla väsende. Rom. 7:4-6. Att detta icke har avseende på ceremoniallagen, se vi av sjunde versen. Ty jag har genom lagen dött bort från lagen, för att jag skall leva för Gud. Gal. 2:19. Men innan tron kom, voro vi inneslutna under lagen och höllos i förvar under den, i förbidan på den tro som en gång skulle uppenbaras. Så har då lagen blivit vår uppfostrare (skolmästare, eng.) till Kristus, för att vi skola bliva rättfärdiga av tro. Men sedan tron kommit, stå vi icke längre under uppfostrare. Gal. 3:23-25. Men vi veta att lagen är god, om man nämligen brukar den såsom lagen bör brukas, och om man förstår detta, att lagen icke är till för rättfärdiga människor. 1 Tim. 1:8,9.

5) Vad är den troendes livsregel?

Bliven alltså Guds efterföljare såsom hans älskade barn. Och vandren i kärlek, såsom Kristus älskade eder. Ef. 5:1,2.

Vandren i Anden, så skolen I förvisso icke göra vad köttet har begärelse till. Gal. 5:16. Detta är mitt bud, att I älsken varandra, så som jag har älskat eder. Joh. 15:12. Och vadhelst vi bedja om, det få vi av honom, eftersom vi hålla hans bud och göra vad som är välbehagligt för honom. Och detta r hans bud, att vi skola tro på hans sons, Jesu Kristi, namn och älska varandra, enligt det bud han har givit oss. 1. Joh. 3:22, 23. Detta är det förbund, som jag skall sluta med dem i kommande dagar, säger Herren. ”Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem.” Hebr. 10:16. En skön bild av detta är moderskärleken. Den mänskliga lagen fordrar av föräldrarna, att de skola ta vård om sina barn, och den straffar för uraktlåtenhet därav. Men landet är fullt av lyckliga mödrar, som icke känna till lagens bestämmelser och krav eller hot om straff, men de ägna sin avkomma den ömmaste vård av kärlek. Lagen är skriven i deras hjärtan. Det är lärorikt, att i detta sammanhang erinra sig, att lagens tavlor enligt Guds bestämelse hade sin plats inuti vittnesbördets ark. Där funnos också den gyllene urnan med mannat och Arons stav, som hade grönskat. Dessa voro bilder av Kristus såsom vårt bröd under ökenvandringen och av uppståndelsen. Därinne i arken voro lagtavlorna övertäckta av nådastolen som var av guld, vilken var bestänkt med försoningsblodet. Guds öga kunde se den brutna lagen endast genom blodet, som fullständigt hävdade hans rättfärdighet och försonade synden. Hebr. 9:4, 5. Läs även 1 Joh. 2:6, 1 Joh. 3:16, 1 Pet. 2:11, Ef. 4:1, 2, Ef. 5:1, 2, Ef. 5:8, 15, Joh. 13:15, Joh. 14:21. Det har blivit moderna teologers sak att uppriva dessa rättfärdighetens och gelighetens men på samma gång dödens tavlor från deras plats under nådastolen med försoningsblodet och uppresas dem i kristna kyrkor såsom regler för de kristnas liv.

6) Vad är nåden?

Men när *Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till människorna* uppenbarades, då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetens gärningar, som vi hade gjort, utan *efter sin barmhärtighet*. Tit. 3:4, 5.

För att i de kommande tidsåldrarna bevisa sin nåds översvinnliga rikedom, genom *godhet mot oss i Kristus Jesus*. Ef. 2:7. Men Gud bevisar sin kärlek till oss däri att Kristus dog för oss, medan vi ännu voro syndare. Rom. 5:8.

7) Vad är Guds syfte med nåden?

Ty av nåden ären I frälsta genom tron – och det icke av eder själva, Guds gåva är det, icke av gärningar, *för att ingen skall berömmasig*. Ef. 2:8, 9. Ty Guds nåd har uppenbarats med frälsning för alla människor. *Den fostrar oss till att avsäg oss all ogudaktighet* och alla världsliga begärelser, och till att *leva tuktigt och rättfärdigt i denna världen*. Tit. 2:11, 12. Och nu anbefaller jag eder åt Gud och hans nådesord, åt honom som förmår uppbygga eder och *giva åt eder arvedel bland de helgade*. Apg. 20:32. Den nådeshärlighet till pris, varmed han har *benådat oss i den älskade*. I honom hava vi *återlösningen genom hans blod, syndernas förlåtelse efter hans nåds rikedom*. Ef. 1:6, 7. Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd till hjälp, i rätt tid. Hebr. 4:16. Huru fullständigt, huru alltomfattande! Nåden *frälsar, rättfärdigar, uppbygger, gör oss välbehagliga inför Gud, återlöser, förlåter, förlänar arv, och berättigar till att framträda inför Gud*. Men är det av nåd, så är det icke mer av gärningar, annars vore nåden icke nåd. Rom. 11:6. Den som håller sig till gärningar, honom bliver lönen icke tillräknad på grund av nåd, utan på grund av förtjänst. Men den som icke håller sig till gärningar, utan tror på honom som hör den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet. Rom 4:4, 5. Se även Tit. 3:7, Rom.

3:24, Rom. 5:2, Gal. 3:16-18, 4:21-31, Hebr. 12:18-24. Gamle John Bunyan säger: ”Den troende är nu genom tron på Jesus Kristus skrudad i en sådan fullkomlig och välsignad rättfärdighet, att den från Sinai dundrande lagen kan icke finna det allra minsta fel däri. Detta är den så kallade *rättfärdigheten från Gud utan lag*. Skulle någon oomvänd läsa detta, uppmanas han innerligt, att inse och erkänna den heliga och rättfärdiga lagens dom, vilken lag han har bruit. Ty det är ingen åtskillnad: Alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud. Rom. 3:23. Men i Kristus skall han finna evig och fullkomlig frälsning, såsom det är skrivet: ”Om du bekänner med din mun och tror i ditt hjärta, att Jesus är Kristus, och att Gud har uppväckt honom från de döda, så bliver du frälst.” Rom. 10:9. Ty ”Kristus är lagens ände till rättfärdighet för var och en som tror”. Rom. 10:4.

VII.

DEN TROENDES TVÅ NATURER.

Skrifterna lära oss att den pånyttfödde har två naturer. En som han erhållit genom naturlig födelse; den är allt igenom och hopplöst fördärvat, samt en ny natur, som han erhållit i den nya födelsen. Den är Guds egen natur och därför alltigenom god. Följande bibelställen tydliggöra vad Gud tänker om den gamla, adamitiska naturen:

Ett illfundigt och fördärvat ting är hjärtat framför allt annat, vem kan förstå det? Jer. 17:9. D:r Youngs bokstavliga översättning av detta ställe lyder så: Vrångt framför allt annat är hjärtat, samt obotligt. Vem kan förstå det?

Så är ock skrivet: Ingen rättfärdig finnes, icke en enda. Ingen förståndig finnes, ingen finnes som söker Gud. Nej, alla hava avvikit, allesammans hava de blivit odugliga, ingen finnes som gör vad gott är, det finnes icke en enda. Rom. 3:10-12.

Gud säger icke, att det icke finnes någon opånyttfött, som icke är bildad, kultiverad, duktig och med gott lynne, frikostig och människovänlig, ja, till och med religiös. Men han säger att det finns ingen rättfärdig, ingen som förstår Gud eller söker honom. En av trons svåraste prob är att erkänna Guds uppskattning av den mänskliga naturen. Att inse att våra sympatiska och moraliska vänner, vilka äro besjälade av iver att fullgöra sina plikter och nitälska för människors rättigheter, äro föraktare av Guds rättigheter och oberörda av hans sons offerdöd, vilkens Gudom de med sådan fräckhet förneka, och vilkens ord de håfullt förakta. En bildad dam skulle rygga tillbaka för något så rått som att beskylla en medmänniska för lögn. Men Gud gör hon till lögnare varje dag. Se 1 Joh. 1:10, 5:10. Denna svårighet ökas för tusenden genom den nuvarande tidens predikares lovprisning av mänskligheten.

Huru slående äro icke kontrasterna mellan verkligheten och vad som kom till synes i det yttre före floden! Det fanns jättar på jorden under denna tid. Guds söner (Sems avkomlingar) gingo in till människornas döttrar (Kains avkomlingar) och dessa födde barn åt dem. Detta var forntidens mäktiga män, vilka voro så beryktade. 1 Mos. 6:4.

Och så skedde det, att världen blev bättre i människors ögon. Ständiga förbättringar kunde man säkert skönja överallt. De oheliga förbindelserna genom giftermål mellan rättfärdiga och orättfärdiga synas ha lyftat mänskligheten till högre höjder. Men just här kommer det:

Gud såg att människornas ondska var stor på jorden, och att deras hjärtans tankar och uppsåt voro allenast onda beständigt. 1 Mos. 6:5. Och se vidare:

Ty inifrån, från människornas hjärtan, utgå onda tankar, otukt, tjuveri, mord, äktenskapsbrott, girighet, ondska, sevek, lösaktighet, avund, hädelse, övermod, oförsynt väsende. Allt detta onda går inifrån ut, och det orenar människan. Mark. 7:21-23. Men en själisk (naturlig) människa mottagar icke vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt. 1 Kor. 2:14. Köttets sinne är nämligen fiendskap mot Gud, eftersom det icke är Guds lag underdånigt, ej heller kan vara det. Men de som äro i ett köttsligt väsende kunna icke behage Gud. Rom. 8:7, 8.

Bland dessa voro förut även vi allesammans, där vi vandrade i vårt köttets begärelser och gjorde vad köttet och sinnet ville. Och vi voro genom vår natur hemfallan åt vredeskomen, vi liksom ock de andra. Ef. 2:3.

Genom detta är det tydligt att den oomvända människan är *trefalt oduglig*. Hon kan vara begåvad, bildad, älskvärd, frikostig eller religiöst anlagd. Non må betala sina skulder punkligt, vara trovärdig is sina uppgifter, flitig, god make eller maka, god fader eller moder, kanske ett föredöme i alla dessa avseenden. Men hon icke *förstå Gud icke behaga Gud, icke lyda Gud*. Den pånyttfödda däremot, fastän hon ännu har kvar sin gamla natur, som icke är förvandlad och icke kan förvandlas, har erhållit en ny natur vilken är ”skapad i sann rättfärdighet och helighet”. Följande skriftställen visa den nya människans ursprung och karaktär:

Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Utan att en människa *blir född på nytt*, kan hon icke se Guds rike. Joh. 3:3. (Detta sade Jesus till Nikodemus, som var en moralisk och religiös man.) Men så många som mottogo honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn. Och de hava *blivit födda, icke av blod*, ej heller av köttlig vilja, ej heller av någon mans vilja, *utan av Gud*. Joh. 12:13. Dessa skriftställen avslöja falskheten i det nu så fagert klingande men fullkomligt obibliska påståendet om att ”Gud är allas fader och hela mänskligheten är hans familj.” (Det universella fader- och broderskapet.) Icke äro alla som äro födda Guds barn, blott alla som äro födda *på nytt*. Visserligen säger oss skriften, att Adam var son av Gud, men den säger också, att Set var son av Adam. Luk. 3:38. I haven iklätt eder den *nya människan*, som är skapad till likhet med Gud i sanningens rättfärdighet och helighet. Ef. 4:24.

Alltså, om någon är i Kristus, så är han *en ny skapelse*. Det gamla är förgånget, se något nytt har kommit. 1 Kor. 5:17.

Och detta nya, *denna nya människa, är förenad med Kristus*. Och nu lever icke mer jag, *utan Kristus lever i mig*. Och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig. Gal. 2:20. Ty I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud. *När Kristus, han som är vårt liv*, bliver uppenbarad, då skolen och I med honom bliva uppenbarade i härlighet. Kol. 3, 4. *Om nu Kristus är i eder*, så är väl kroppen död för syndens skull, men anden är liv för rättfärdighetens skull. Rom. 8:10.

Den som har sonen, han har livet, den som icke har Guds son, han har icke livet. 1 Joh. 5:12. Genom dem han ock skänkt oss sina stora och mycket dyrbara löften för att I skolen, i kraft av dem, bliva *delaktiga av gudomlig natur*. 2 Pet. 1:4. Denna gudomliga natur, som är Kristi egen, existerar i den troende tillsammans med den gamla naturen. Det är samme Paulus som säger: ”Jag vet att i mig, det är i mitt kött, bor intet gott” som säger: ”Nu lever icke mera jag, utan Kristus lever i mig.” Ket var den samme ”ostrafflige, redlige och gudfruktige” Job, som ”förbannade sin födelsedag”. Det var samme ”benådade och älsklige” Daniel som miste all sin färg och fägring, när ängeln uppenbarade sig för honom.

Mellan dessa tvenne naturer pågår ständig fejd. Studera noga striden mellan den gamle Saulus av Tarsus och den nye Paulus i Rom. 7:14-25. Det är sådana erfarenheter som förvirra unga kristna. Den första glädjeberusningen har avstannat, deras eldiga nit har svalnat, den nyomvända finner, att hans kött har kvar sina gamla vanor och behov såsom före omvändelsen. Och han börjar tro, att han icke kommit in i Guds gemenskap. Detta är en tid av missräkningar och faror. I denna kris ropar Paulus på befrielse från sin gamla natur, som han kallar ”dödens kropp”. Lagen ökar hans ångest, och han finner befrielse från köttet, icke genom ansträngningar och försök att hålla lagen, utan ”genom Jesus Kristus”. Rom. 7:24, 25.

Emellertid är icke närvaron av vår gamla natur någon ursäkt för den troende att vandra i köttet. Vi ha blivit undervisade, att "vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus". Det är i denna mening vi äro döda ifrån den, och vi äro kallade att göra detta till en beständig erfarenhet genom att "döda våra lemmar som äro på jorden". Kraften till detta hava vi genom den i oss boende Anden, 1 Kor. 6:19, vilkens uppgift det är att underkuva köttet. Vandren i Anden, så skolen I förvisso icke göra vad köttet har begärelse till. Ty köttet har begärelse emot Anden och Anden emot köttet, de två ligga i strid med varandra, för att hindra eder att göra vad I viljen. Gal. 5:16, 17. Ty om I leven efter köttet skolen I dö, men om I döden köttets gärningar genom Anden, skolen I leva. Rom. 8:13. Därför, i stället för att mötta den gamla naturens krav med goda föresatser eller med egen viljestyrka, så överlämna åt den inneboende helige Ande att avgöra striden. Hämta kraft hos honom till säga med Josef: Huru skulle jag så mycket ont göra och synda emot Gud! Romarebrevets sjunde kapitel är en sammanfattning av den pånyttfödda människans strid med sitt gamla självliv, och därför helt personligt: Jag ville icke, men jag gör, jag ville, men jag gör icke! Så bekänner den besegrade, och detta finner gensvar hos många troende i våra dagar. I nästa kapitel, det åttonde, pågår striden fortfarande, men med vilken härlig förändring! Där är ingen ångest, ty Paulus är utom striden. Den pågår nu mellan köttet, den gamle Saulus, och den helige Ande. Paulus har frid och seger. Det må anmärkas, att detta avser seger över inre frestelser, såsom till högmod, vrede och köttliga lustar. Frestelser utifrån kunna vi besegra genom att söka skydd hos Jesus Kristus såsom vår överstepräst.

Giv akt på följande skriftställen:

Vi veta ju detta, att vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus, för att syndakroppen skall göras om intet, så att vi icke mer skola tjäna synden. Rom. 6:6.

Ty vi äro "de omskurna", vi som genom Guds Ande tjäna Gud och icke förtrösta på köttet. Fil. 3:3. Ty I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud. Gal. 3:3.

Så mån ock I hålla före all I ären döda från synden och leven för Gud i Kristus. Rom. 6:11. Ikläden eder Herren Jesus Kristus, och haven icke omsorg om köttet till att fullfölja dess begärelser. Rom. 13:14. (Eng. övers). "Alltså, mina bröder, stå vi icke i skuld till köttet, så att vi skulle leva efter köttet." Rom. 8:12.

VIII.

DEN TROENDES STALLING OCH TILLSTÅND

För att rätt förstå Skriften och särskilt breven är det absolut nödvändigt, att man har det faktumklart för sig, att där göres en bestämd skillnad mellan den troendes *ställning* och hans *tillstånd*. Det första är resultatet av Kristin ver och inträder i samma ögenblick,, som man i tro mottager Kristus. Ingenting i den kristens liv i fortsättningen kan på något sätt öka hans rätt till Guds ynnset och nåd adler det fullkomliga beskydd, som han äger. Det är *tron* allena, som avgör vår ställning i Guds ögon, och inför honom har den skröpligaste och bristfullaste på jorden precis samma *rätt* som det mest berömda helgon, om han blott fullt och fast tror på vår Herre Jesus Kristus.

“Men åt *alla dem som togo emot Honom*, gav Han makt att bliva Guds barn åt dem som tro på Hans namn” (Joh. 1:12).

“Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar” (Rom. 8:17).

“Var och en som tror, att Jesus är Kristus, han är föd av Gud” (1 Joh. 5:12).

“Lovad vare ... vår Fader, som ... fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett oförgängligt, obesmittat och ovanskiigt arv, som i himmelen är förvarat åt eder, I som med Guds makt bliven genom tro bevarade” (1 Petr. 1:3-5).

“Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart. Men det veta vi, att när Han en gång uppenbaras, skola vi bliva Honom lika, ty vi skola se Honom sem Han är” (1 Joh. 3:2).

“I åter ären *ett utvalt släkte, ett konungligt prästerskap, ett heligt folk*” (1 Petr. 2:9).

Honom som älskar oss och som har löst oss från våra synder med sitt blod och gjort oss till ett konungadöme, till präster åt sin Gud och Fader” (Upp. 1:5,6).

“I Honom haven I blivit delaktiga av den fullheten, i Honom som är huvudet för alla ansevärldens furstar och väldigheter” (Kol. 2:10).

“Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom vilken vi ock hava fått tillträde till den nåd, vari vi nu stå, och vi berömma oss i hoppet om Guds härlighet” (Rom. 5:1,2).

“Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom, skall icke förgås utan hava evigt liv, I som tron på Guds Sons namn” (Joh. 3:16).

“Detta har jag skrivit till eder, för att I skolen veta, att I *haven* evigt liv, I som tron på Guds Son namn” (1 Joh. 5:13).

“Eftersom vi nu, mina bröder, hava en fast tillförskt att få gå in i det allraheligaste i och genom Jesu Blod” (Hebr. 10:19).

“Välsignad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fadern som i Kristus har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse” (Ef. 1:3).

“... den nådeshärlighet till tris, varmed Han har benådat oss i den älsade” (Ef. 1:6).

“Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har älskat oss, gjort oss levande med Kristus, oss som voro döda genom våra synder. Av nvd ären I frälsta! Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus” (Ef. 2:4-6).

“Nu däremot, då I ären i Kristus Jesus, haven fått höra sanningens ord, eder frälsnings evangelium, ja, i Honom haven I, sedam I nu ock haven kommit till tron, såsom ett insegel undfått den utlovade Helige Ande” (Ef 1:13).

“Ty i en och samme Ande äro vi alla döpta till att utgöra en och samma kropp” (1 Kor. 6:19).

Alla dessa ställen gälla var och en som tror på allt det stora och härliga som här nämnes, kan uppnås genom bön eller genom trägna gärningar eller välgörenhet eller flitig kyrkogång eller självförnekelse eller ett heligt liv eller “goda gärningar” över huvud taget. Allt är genom Kristus en Guds gåva åt alla, som taga emot i tro, och det är därför i lika grad *alla* troendes ägodel.

I samma ögonblick som fångvaktaren i Filippi trodde på Herren, blev han ett Guds barn, en Kristi medarvinge, en medlem av det konungliga prästadömet och ägare av ett oförgängligt och trodde och med sin mun bekände, att Jesus är Herre, blev han rättfärdiggjord i fråga om allt, fick frid med Gud, tillgång till hans nåd och ett säkert hopp om härligheten. Han mottog det eviga livets gåva, fick del i allt gott genom Kristus fick Anden, som tog sin boning i honom, och blev döpt till att vara en lem i Kristi andliga lekamen, församlingen. På samma gång blev han iklädd Kristi rättfärdighet (Rom. 3:22; Sak. 3:3-5), blev levandegjord med Kristus och insatt med honom i den himmelska världen.

Hur hans Dåvarande *tillstånd var beskaffat*, är en helt annan sak. Helt säkert var det i Guds och i hans egna ögon långt under hans *ställning*, som Guds barn. I ett nu hade han blivit en konung, en präst och himlamedborgare med hänsyn till sin *ställning*, men i sitt liv blev han nog icke med ens så kunglig och himmelsk. Följande ställen visa, hur det i Skriften klart skiljes mellan dessa två ting:

Ställing.

“Paulus ... hälsar den Guds församling, som finnes i Korint, de i Kristus Jesus helgade ... Jag tackar Gud alltid för der skull, för den Guds nillstd, som har blivit rikligen begåvade i alla stycken, i fråga om allt vad tal och kunskap heter. Så har ju ock vittnesbördet om Kristus blivit befast hos eder, så att I icke stån tillbaka i fråga om någgoon nådegåva, medann I väntten på vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse. Han skall ock göra eder ståndaktiga intill ändan, så att I ären ostraffliga på vår Herre Jesus Kristi dag. Gud är trofast, han genom vilken I haven blivit kallade till gemenskap med hans Son, Jesus Kristus, vår Herre” (1 Kor. 1:1,3-9).

“Men I haven låtit två eder rena, I haven blivit helgade, ja, I haven blivit rättfärdiggjorda i Herrens, Jesu Kristi, namn och i vår Guds Ande” (1 Kor. 6:11).

Tillstånd.

“Det har nämligen av Kloses husfolk blovit mig berättat om eder, mina bröder, att tvister hava uppstått bland eder” (1 Kor. 1:11)

“Och jag kunde icke tala till eder, mina bröder, såsom till andliga människor, utan måste tala såsom till människor, av köttslig natur, såsom till dem som ännu äro barn i Kristus ... Ty om avund och kiv finnes bland eder, haven I då icke ett köttsligt sinne, och vandren I då icke på vanligt människosätt?” (1 Kor. 3:1-3).

“Somliga hava blivit uppblåsta” (1 Kor. 4:18).

“Och ändå ären I uppblåsta och haven icke fastmer blivit uppfyllda av sådan sorg, att I haven drivit ur eder krets den som är ond” (1 Kor. 5:2).

“Överhuvud är redan det en brist hos eder, att I gån till rätta med varandra” (1 Kor.

“Veten I icke, att edra kroppar äro Kristi lemmar?” (1 Kor. 6:16).

“Då svarade Jesus och sgade till honom: “Salig är du, Simon, Jonas’ Sohn, ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig utan mi Fader, som är i himmelin” (Matt. 16:17).

“I skolen med glädje tacka Fadern som har gjort eder skickloga till delaktighet i den arvslott, som de heliga hava i ljuset. Ty Herren har frälst oss från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike” (Kol 1:12, 13).

6:7).

“Skall jag nu taga Kristi lemmar och göra dem till en skökas lemmar?” (1 Kor. 6:15).

“Men han vände sig om och sade till Petrus: ‘Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen; du är för mig en stötesten, ty dina tankar äro icke Guds tankar utan människotankar” (Matt. 16:23).

“Men nu skolen också I lägga bort alltsammans: vrede, häftighet, ondsaka, smädelse och skamligt tal ur eder mun. I skolen icke ljuga på varandra. I havenju avklätt eder den gamla människan med hennes gärnnungar” (Kol. 3:8,9).

Läsaren bör också lägga märke till att den gudomliga nådens ordning består i att Gud först *givet* en människa den högsta tänkbara *ställning* och därefter förmanar henne att uppnå det *tillstånd*, som svarar till ställningen. Han upprättar den ringe ur stoftet och lyfter den fattige ur dyn för att låta dem sitta bredvid furstar och giva dem en härlig tron till arvedel (1 Sam. 2:8), och därefter beder han den sålunda upphöjde att leva som en furste ägnar och anstår. Se till exempel:

Ställing.

“Vi veta ju detta, att vår gamla människa har blivit korsfäst med Honom, för att syndakroppen skall göras om intet, så att vi icke mer tjäna synden” (Rom. 6:6).

“I ären världens ljus” (Matt. 5:14).

“Han som har frälst oss och kallat oss och kallat oss med en helig kallelse, icke på grund av våra lelse, icke på grund av våra gärningar utan efter sitt eget rådslut och nåd, som radan för evärdliga tider sedan gavs oss i den himmelska världen, i Kristus Jesus!” (Ef. 2:6).

“När Kristus, han som är vårt liv, bliver uppenbarad, då skolen ock I med honom bliva uppenbarade i härlighet” (Kol. 3:4).

“När Kristus, han som är vårt liv, bliver uppenbarad, då skolen ock I med honom bliva uppenbarade i härlighet” (Kol. 3:4).

“I voren ju förut mörker, men nu ären I ljus i Herren” (Ef. 5:8).

“I ären ju alla ljusets barn och dagens barn. Ja, vi höra icke natten eller mörkret till” (1 Tess. 5:5).

“Ty Gud har icke bestämt oss till att drabbas av vrede utan till att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus, som har dött för oss, på det att vi må leva tillika med Honom, vare sig vi ännu äro vakna edler vi äro avsomnade” (1 Tess. 5:9, 10).

“Och i kraft av denna vilja hava vi blivit halgade, därigenom att Jesu Kristi kropp en gång för alla har blivit offerad” (Hebr. 10:10).

Men Hans verk är det, att I ären i Kristus Jesus, som för oss har blivit till ... helgelse” (1 Kor. 1:30).

“Ty med ett enda offer har Han för beständigt fullkomnat dem som bliva helgade” (Hebr. 10:14).

“Må därför vi alla, som äro ‘fullkomliga’, hava ett sådant tänkesätt” (Fill. 3:15).

Tillstånd.

“Om I haven dött med Kristus och så blivit frigjorda från världens makter, varför låten I då allehanda stadgar laggas på eder, liksom levden I ännu i världen?” (Kol. 2:20).

“På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, för att de må se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen” (Matt. 5:16).

“Därför, mina älskade, såsom I alltid förut haven varit lydiga, så mån I också nu med fruktan och bävan arbeta på eder frälsning, och det icke allenast såsom I gjorden, då jag var närvarande, utan ännu mycket mer, då jag är frånvarande” (Fil. 2:12).*

“Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det, som är därovan, där varest Kristus, så söken det, som är därivan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida” (Kol. 3:1).

Så döden nu edra lammare, som höra jorden till” (Kol. 3:5).

“Vandren då såsom ljusets barn!” (Ef. 5:8).

“Låtom oss allstå icke sova såsomde andra, utan låtom oss vaka och vara nyktra” (12 Tess. 5:6).

“Trösten därför varandra och uppbyggen varandra inbördes, såsom I ock redan gören” (1 Tess. 5:11).

“Halga dem i sanningen; Ditt ord är sanning” (Joh. 17:17).

“Men fridens Gud själv helge eder till hela eder varelse” (1 Tess 5:23).

“Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig” (Hebr. 6:1).

“Den som sager sig förbliva i Honom, han är ock pliktig at själv sgvf vandra, som Han vandarde” (Joh. 2:6).

* Detta bibelställe har ofta blivit missbrukat. Man lägg märketill, att man icke här förmannes att arbeta för att bliva frälst (= bli ett Guds barn), utan här uppmanas den troende (guds barnet) att i tjänst och vittnesbörd arbeta på det som redan finnes, för att frälsningen från syndens makt och syndavanorna må bli så mycket grundligare. Och i följande vers se vi, att det är Gud, som i oss verkar både lijn och gärningen.

“Därigenom är kärleken fullkomnad hos oss, att vi hava frimodighet i fråga om domens dag, ty sådan Han är, sådana äro ock vi i denna världen” (1 Joh. 4:17).

Läsaren må själv jämföra med varandra ytterligare ett stort antal bibelord, som visa, att Skriften skiljer mellan den troendes *ställning* och *tillstånd*. Det är, Gud ske pris, icke så, att den troende först är på prov, om han är värdig en så underbart hög ställning. Tvärtom: när han inser sin absoluta ovärdighet och sitt hopplösa fördärv, har han rätt mottaga den höga ställningen som Guds barn enbart som ett resultat av Kristi gärning. Ja, vad denna ställning beträffar, säger Skriften, att “Han för beständigt fullkomnat dem som bliva hel;gade” (Hebr. 10:14), men ser den frälste på *sig själv*, på sitt *tillstånd*, då måste han säga: “Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig” (Fil. 3:12).

Hela Guds arbete med den frälste går helt enkelt ut på att bringa dennes *karaktär* i full överensstämmelse med den *ställning*, som han får i omvändelsens och påmångs medel men framför allt den vägledning, som *Ordet* giver för vårt liv och vårt samvete (1 Joh. 17:17; Ef. 5:26), Faderns tuktan (Hebr. 12:10; 1 Kor. 11:32), Andens verksamhet (Ef. 4:11, 12), ökenvandringens många svårigheter och prövningar (1 Kor. 10 och 1 Petr. 4:12-14) och till slut den underbara förvandlingen till Kristi likhet, när Han kommer (1 Joh. 3:2). – Den troende växer *i* nåden, men icke *in i* nåden. Man fostras icke *till* kristen men *som* kristen. “Utan att en människa varser född på nytt, kan hon icke se Guds rike” (Joh. 3:3). Denna pånyttfödelse sker, då man vänder sig bort från avgudarna till den ende sanna Guden, och genom att mottaga Herren Jesus, får man makt att bliva Guds barn. Men gudsbarnet måste fostras som andra barn. En prins är som litet barn helt säkert ofta stygg och okunnig som andra små barn. Ibland är han väl mycket snäll. Då är han glad och lycklig och älskad av alla. Men ibland är han återigen måhända stygg, egensinnig och olydig. Och då är han olycklig och blir kanske bestraffad – men han är trots detta prins den ena dagen lika väl som den andra. Det är att hoppas, att han med tiden skall lära sig att villigt och med glädje underordna sig allt gott. Hans karaktär blir där trots detta prins den ena dagen lika väl som den andra. Det är att hoppas, att han med tiden skall lära sig att villigt och god, men hans ställning är densamma. Han är ju född till prins.

Varje äkta son till konungars *Konung* och herrarnas *Herre* strävar efter att i sitt liv mer och mer kunglig. Till sist skall hans ställning och hans tillstånd – hans ställning och karaktär stämma överens. Dock är ställningen icke en belöning för den fullkomliga karaktären. Fastmer kommer karaktären som en följd av ställningen.

X.

FRÄLSNING OCH LÖN.

Nya Testamentets skrifter innehålla läran om frälsning för de förtappade och olika lön för de frälstas trogna tjänst, och det är av stor betydelse för de frälstas trogna tjänst, och det är av stor betydelse för att rätt förstå Skriften, att bibelläsaren klart fattar skillnaden mellan dessa bägge ting. *Vari* denna skillnad består, lär man sig snart genom att med veairandra sorgfälligt jämföra följande motsatser:

1. Frälsingen är en fri gåva.

“Jesus savarade och sade till henne: ‘Giv mig att dricka, så skulle du i stället hava bett Honom, och Han skulle då hava givit dig levande vatten’” (Joh. 4:10).

“Upp alla I som ären törstiga, kommen hit fån vatten; och I som inga penningar haven, kommen hit och hämta säd och äten. Ja, kommen hit och hämta säd utan penningar *och för intet både vin och mjölk*” (Jes. 55:1).

“Den gåva, som Gud av *nåd giver*, är evigt liv” (Rom 6:23).

“Ty av nåden ären I frästa genom tro – och det icke av eder själva, *Guds gåva är det* – icke av gärningar, för att ingen skall berömma sig” (Ef. 2:8, 9).

Nu bör man noga lägga märke till, att i motsats till att frälsningen sålunda är en fri gåva, så måste *lönen vinnas genom trogen tjänst av de frälste*, genom goda gärningar gjorda i Gud.

“Och den som giver en av dessa sm ellenast en begäre friskt vatten att dricka, därför att det är en lärjunge – sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste om sin *lön*” (Matt. 10:42).

“Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat ,itt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans (krona) till reds åt mig” (2 Tim. 4:7,8).

“Se, jag kommer snart och har med mig min *lön*, för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro” (Upp. 22:12).

“Han savarade honom: ‘Rätt så, m du gode tjänare! Eftersom du har varit trogen i en mycket ringa sak, skall du få makt och myndighet över tio städer’” (Luk. 19:170).

“I veten ju, att fastän de som löpa på vädjobanan allesamman löpa, så vinner allenast en segerlönen. Löpen såsom denne, för att i l mån vinna lönen. Men alla, som vilja deltaga i en sådan tävlan, pålägga sig återhållsamhet i alla stycken: dessa för att vinna en förgänglig segerkrans, men vi för att vinna en oförgänglig” (1 Kor. 9:24,25).

“Ty en annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, nämligen Jesus Kristus. Men om någon bygger på den grunden med guld, silvar och dyrbara stenar eller med trä, hö och ens verk. ‘Den dagen’ skall göra det kunnigt, ty den skall uppenbaras i eld, och hurudant vars och ens verk är, det skall elden pröva. Om det byggmadsverk, som någon har uppfört på den grunden, bliver bestående, så skall han undfgå lön, men om hans verk brännes upp, då skall han gå miste om lönen. Självm skall han dock blivas frälst, men såsom genom eld” (1 Kor. 3:11-15).

“Frukt icke för det som du skall lida. Se, djävulen skall kasta somliga av eder i fångelse, för att I skolen sättas på prov; och I skolen utstå bedrövelse i tio dagar. *Var trogen intill döden* så skall jag giva dig *livets krona*” (Upp. 2:10).

Denna sista vers är betydelsefull. De haliga i Smyrna skulle få, icke "liv", ty det hade de förut, eftersom de hade Sonen, utan livets *krona*. Kronan eller, som det ibland översättes, segerkransen, är ett tecken på lön, en *förtjänt* utmärkelse. Här må kanske påpekas, att det omtalas fyra slags kronor eller kransar: *fröjdekransen* eller *glädjens krona*, för trogen förkunnaregärning (Fil. 4:1; 1 Tess. 2:19); *rättfärdighetens segerkrans*, lönen för trofast vittnesbörd (2 Tim. 4:8); *livets krona*, lönen för trofasthet under prövningar (Jak. 1:12; Upp. 2:10); *härlighetens segerkrans*, lönen för trofasthet i lidanden och uppoffringar i herdetjänsten (1 Petr. 5:4; Hebr. 2:9).

2. Frälsingen är något som man nu är i besittning av.

"Den som tror på Sonen, han *har* evigt liv" (Joh. 3:36).

"Sannerlingen säger jag eder: Den som hör mina ord och tror Honom, som har sänt mig, han har evigt liv och kommer icke under någon dom, utan *har övergått från döden till livet*" (Joh. 5:24).

"Sannerligen, sannerligensäger jag eder: Den som tror han *har* evigt liv" (Joh. 6:47).

"Han som *har frälst oss* och kallat oss med en helig kallelse, icke på grund av våra gärningar, utan efter sitt eget rådslut och efter sin nåd" (2 Tim. 1:9).

"Men Han sade till kvinnan: 'Din tro *har frälst dig*; gv i frid'" (Luk. 7:50).

"Han *frälste* oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar, som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den Helige Ande" (Tit. 3:5).

"Och detta är vittnesbördet: att Gud *har* givit oss evigt liv, och det livet är i hans Son" (1 Joh. 5:11).

Men:

3. Lönen är något, som man får i framtiden.

"Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och då skall han vedergälla var och en efter hans gärningar" (Matt. 16:27).

"Salig är du då, ty eftersom de icke förmå vedergälla dig, skall du få din vedergällning vid de rättfärdigas uppståndelse" (Luk. 14:14).

"Se, jag kommer snart och har med mig min lön, för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro" (Upp. 22:12).

"Då skolen I, då Överherden uppenbaras, undfå härlighetens oförvibissneliga segerkrans" (1 Petr. 5:4).

"Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på *den dagen*" (2 Tim. 4:8).

"En lång tid därefter kom tjärnarnas herre hem och höll räkensap med dem" (Matt. 25:19).

När Gud lovar astt belöna de heligas trogna tjänster med himmelska och eviga rikedomart, gör han detta för att frälsa dem från jäktet efter *jordiska* rikedomar och nöjen och för att hålla dem uppe i förföljelsernas eld och uppmuntra dem att hålla ut i kristliga dyger.

Läse:

Hebr. 11:8-10,24-27.

Kol. 3:22-24.

Hebr. 12:2,3.

Matt. 5:11,12.

Luk. 14:12,14.

Joh. 5:11,12.

www.biblecentre.org

Matt. 10:41,42.

Dan. 12:3.

Hebr. 6:10.

Luk.12:35-37.

2 Tim. 4:8.

Låt oss till slut giva akt på förmaningen och varningen i Upp. 3:11!

X.

FRÄLSTA OCH NAMNKRISTNA

Det finnes *tre* olika slag av sådana, som bekänna sig höra Herren till:

1. Sådana som *äro* frälsta och *veta det*.
2. Sådana som *äro* frälsta men *icke äro förvissade därom*.
3. Sådana som *icke äro* frälsta men *tro sig vara det*. Des senare kunna också kalla *namnkristna*.

Så snart Gud utvalde åt sig ett egendomsfolk på denna jord, blev detta folk allvarligt oroat genom sådana, som föregåvo sig höra Herren till utan att likväl vara *av* Honom. Detta skedde redan i begynnelsken: en Kain levde med Abel, Seets gudfruktiga ättlingar bodde bland "Kains onda avkomlingar, och bland israeliterna funnos alltid sådana, som vandrade mera efter sina egna lustar än efter Guds vilja (t. ex. Jer. 6:16-17: 2 Mos. 12:38). Ogräs har alla tider vaxt mitt ibland vetet – i Israel såväl som i församlingen – och det skall så vara, intill den dag, då Människosonen sänder ut sina änglar, och dessa skola samla mtillhopa och föra bort ur hans rike alla dem, som äro andra till fall, ochdem, som göra vad orätt är, och skola kasta dem i den brinnande ugnen; där skall vara gråt och tandagnisslan. Då skola de rättfärdiga lysa som solen i sin Faders rike. Matt. 13:41-43.

Dessa ord i Skriften om blandningen av vete och ogrös, av namnkristna och verkligt frälsta eller troende ha förvirrat många bibelläsare, emedan de tillämpa på Guds barn de varningar och förmaningar, som syfta blott på hycklare och på dem, som bedraga sig själva.

Att en sådan blandning av frstna och namnkristna finnes, framgår med önskvärd tydlighet av många bibelord. Se här några:

"Och efter någon tid hände sig, att Kain av markens frukt bar fram en offergåva åt Herren. Också Abel bar fram sin gåva, av det förstfödda i hans hjord, av djurens fett. Och Herren såg till Abel och hans offergåva; men till Kain och hans offergva såg han icke. Då blev Kain mycketvred, och hans blick blev mörk." 1 Mos. 4:3-5.

"En hop folk av allehanda slag drog ock åstad med dem, därtill får och fäkreatur, boskap i stor myckenhet." 2 Mos. 112:38.

"Och den blandade folkhop, som åtföljde dem. Greps av lynstad; Israels barn själva begynte då också åter att gråta och sade: Ack, om vi hade kott att äta! Vi komma ihåg fisken, som vi åto i Egypten för intet, så ock gurkorna, melonerna, purjolöken och vitlöken. Men nu försmäkta våra själar, ty här finnes alls intet; vi få intet annat se än manna." 4 Mos. 11:4-6.

"Vid samma tid föreläste man ur Moses bok för folket, och man fann däri skrivet, att ingen ammonit eller moabit någonsin skulle få komma in i Guds församling, därför att de icke hade kommit Israels barn till mötes med mat och dryck, utan hade lejt Bileam emot dem till att förbanna dem; fastän vår Gud förvandlade förbannelsen till välsignelse. Och när de hade hört lagen, avskilde de allt slags främmande folk från Israel." Neh. 13:1-3.

"Och av prästerna: Habajas barn, Hackos barn Barsillais barn, han som tog en av gileaditen Basillais döttrar till hustru och blev uppkallade efter deras namn. Dessa sökte efter sina släkteregister, menn man kunde icke finna dem; därför blevo de såsom ovärdiga

uteslutna från prästadömet. Och ståthållaren tillsade dem, att de icke skulle få äta av det högheliga, förrän än en präst uppstode med urin och tummin.” Neh. 7:63-65.

“En annan liknelse framställde han för dem: Han sade: Med himmelriket är det, såsom när en man sådde god säd i sin åker; men när folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs mitt ibland vetet och gick sedan sin väg. När nu säden sköt upp och satte frukt, så visade sig ock ogräset. Då trädde husbondens tjänare fram och sade till hoonom: “Herre, du sådde ju god säd i din åker; varifrån har den då fått ogräs?” Han svarade dem: “En övan har gjort detta.” Tjänarna sade till honom: “Vill du ellstå , att vi skola gå åstad och samla det tillhopa?” Men han svarade: “Nej, ty så kunden I rycka upp vetet jämte ogräset, nä I samlen detta tillhopa. Låten båda slagen växa tillsammans intill skördetiden, och när skördetiden är inne, vill jag säga till skördemännen: “Samlen först tillhopa ogräset, och binden det i knippor till att brännas upp, och samlen sedan in vetet i min lada.”

Han svarade och sade: “Den, som sår den goda säden, är Människosonen. Åkern är världern. Den goda säden, det är rikets barn, men ogräset är onskans barn. Ovänner, som sådde det, är djävulen. Skördetiden är tidens ände. Skördemännen äro änglar. Såsom nnu ogräset samlas tillhopa och brännes upp i eld, så skall det ock ske vid tidens ämde. Människosonen skall då sända ut sina änglar, och de skola samla tillhopa och föra bort ur hans rike alla dem, som äro andra till fall, och föra bort ur hans rike alla dem, som äro andra till fall, och dem, som göra, vad orätt är, och skola kast dem i den brinande ugnen; där skall vara gråt och tandagnisslan. Då skola de rättfärdiga lysa svsom solen i sin Faders rike. Den som har höre. Matt. 13:24-30.

“Gån icke i ok tillsammans med som tro; det bleve omaka par. Ved har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker? Huru förlika sig Kristus och Belial, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Eler huru låter ett Guds tempel förena sig med avgudar? Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: “Jag skall bo i dem och vandra ibland dem och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.” Alltså: “Gån ut ifrån dem och skiljen eder från dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herre, den allsmäktige.” 2 Kor. 6:14-18.

“Ty den männen äro falska apostlar. Och detta är icke att undra på. Satan själv förskapar sig ju till en ljusets ängel. Det är dåicke något märkigt, om jämväl hans tjänare så förskapa sig, att de likna rättfärdighetens tjänare. Men deras ände skall svara emot deras gärningar.” 2 Kor. 11:13-15.

“Det var nämligen så, att några falska bröder hade kommit att upptageas i församlingen, dit de hade smugit sig in för att bespeja vår frihet, den som vi hava i Kristus Jesus, varefter de ville trälbinda oss.” Gal. 2:4.

"Men också falska profeter uppstodo bland folket, likaså jämväl bland eder falska lärare skola komma att finnas, vilka på smygvägar skola införa fördärvliga partimeningar och draga över sig själva plötsligt fördärv, i dett att de till och med förneka den Herre, som har köpt dem, skola få många efterföljare i sin lösaktighet, och för deras skull skall sanningens väg bliva smädad.” (2 Petr. 2:1-2).

Det är omöjligt att i ett kort bebelstudium angiva alla de ställen, som särskilja de sanna troende från massan av “etiker”, lagtrålar, hycklare, formalister och riyualister, vilka själva söla åstadkomma åt sig rättfärdighet och frälsning i stället för att mottaga den

rättfärdighet och frälsning, som Gud giver i Kritis Jesus. Joh. 1:12; 3:16; Rom. 3; Rom. 10; Fil. 2:12-13 och Ef. 2:8-9.

Följande bibelrum klarlägga dock på ett tillfyllestgörande sätt gränslinjerna:

De troende äro frälsta.

Man jämföre:

“Men han sade till kvinnan: Din tro har frälst dig. Gå i frid!” Lukas 7:50

“... och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna.: Apg. 2:42.

De troende äro frälsta.

“Mina får lyssna till min röst och jag känner dem, och de följa mig. Och jag giver dem evigt liv och de skola aldrig någonsin förgås och ingen skall rycka dem ur min hand. Min fader, som har givit mig dem, är större än alla, och ingen kan rycka dem ur min faders hand.” Joh. 10:27-29.

“Allt vad min Fader giver mig, det kommer till mig; och den som kommer till mig, honom skall jag sannerlingen inte kasta ut ... Och detta är dens vilja, aom har sänt mig, att jag icke skall låta någon enda gå förlorad av dem, utan att jag skall låta dem uppstå på den yttersta dagen.” Joh. 10:27-29.

“Men nu har, utan lag, en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad, en som lagen och profeterna vittna om, en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus, för alla dem som tro. Ty här är ingen åtskillnad.” Rom. 3:22-23.

Låtom oss glädjas och fröjda oss och given honom äran, ty tiden är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo. Och åt henne har blivit givet att kläda sig i fint linne, skinande rent. Det fina linnet är det heligans rättfärdighet.” Upp. 19:7-8.

“Jag är den gode herden, och mina får

Namnkristna gå förlorade.

“Ja, Simon själv kom till tro; och sedan han hade blivit döpt, höll han sig ständigt till Filipus ... Då sade Petrus till honom: Du har ingen del eller lott i det, som här är icke rättsinnigt inför Gud.” Apg. 8:13 o. 21.

“Fraån oss hava de utgått men de hörde icke till oss så hade de förblivit hos oss, ty hade de hört till oss så hade de förblivit hos oss. Men det skulle bli uppenbarat, att icke alla höra till oss.” 1 Joh. 2:19.

De namnkristna äro förtappade.

“Men bland eder finnas många, som icke tro. Jesus visste nämligen från begynnelsen, vilkma de voro, som icke trodde, så ock vilken det var, som skulle förråda honom. Och han tillade: ‘För den skull har jag sagt eder, att ingen kan komma till mig, om det icke bliver honom givet av Fadern. För detta tals skull drogo sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de icke längre vandeade med honom.’” Joh. 6:64-66.

“Omsider kommo ock de andra jungfrurna och sade: Herre, Herre, låt upp för oss! Men han svarade och sade: Jag känner eder icke.” Matt. 25:11-12.

“Sv synens I ock utvärtes för människorna rättfärdiga, men invärtes ären I fulla av orättfärdighet ... I ormar, I huggormars avföda, huru skullen I kunna söka undgå att dömas till Gehenna?” Matt. 23:28,33

“Men när konungen nu kom in för att se på gästerna, fick han där se en man, som icke var klädd i bröllopskläder. Då sade han till honom: ‘Min vän, hur har du kommit hit in, då du icke bär bröllopskläder?’ Och han kunde intet savara. Då sade konungen till sina tjänare: ‘Gripen honom vid händer och fötter och kasten honom ut i mörkret här

känna mig.” Joh 10:14.

“Guds fasta grundfal förbliver bestående och har ett insegel med dessa ord: ‘Herren känner de sina’, och: ‘Var och en som åkallar Herrens namn, han vände sig bort från orättfärdighet.’ 2 Tim. 2:19. Matt. 12:43-45.

“Sannerlingen, sannerlingen säger jag eder: Den som tror, han har evigt liv.” Joh. 6:47.

“Fader, jag vill, att där jag är, där skola ock de, som du har givit mig, vara med mig, så att de få se min härlighet, som du har älskat mig före världens begynnelse.” Joh. 17:24.

“... och jag har den tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott verk, han skall ock fullborda det, intill Kristi Jesu dag.” Fil. 1:6.

“Dock, vi höra icke till dem, som draga sig undan, sig själva till fördärv. Vi höra till dem, som tro och så vinna sina själar.” Hebr. 10:39.

utanför.’ Där skall vara gråt och tandagnisslan.” Matt. 22:12-13.

“Många skola på den dagen säga till mig: ‘Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?’ Men då skall jag betyga för dem: ‘Jaf har aldrig känt eder: Gån bort ifrån mig, I ogärningsmän!’” Matt. 7:22-23.

“Mina bröder, vartill gagnar det om någon säger sig hava tro men icke har gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom.” Jak. 2:14.

Ty dem, till vilka ljuset en gång har kommit, och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av helig ande, och som hava fått smaka det goda gudsordet och den tillkomande tidsålderns krafter, men som ändå hava avfallit – dem är det omöjligt att återföra till ny sinnesändring, eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta honom för bespottelse.” Hebr. 6:4-6.*

“Min rättfärdige skall leva av tro. Men om någon drager sig undan, så finner min själ icke behag i honom.” Hebr. 10:38

De verklig troende få fön, men namnkristna komma under domen.

Man jämföre:

“En lång tid därefter kom tjänarnas herre hem och höll räkensap med dem. Då trädde den fram, som hade fått de fem punden, och bar fram andra fem pund och sade: ‘Herre, du överlämnade åt mig fem pund, se, andra fem pund har jag vunnit.’ Hans herre svarade honom: ‘Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall setta dig över mycket. Gå in i din Herre glädje. Så trädde ock den fram, som hade fått de två punden, och sade: ‘Herre, du överlämnade åt mig två pund; se, andra två pund har jag vunnit.’ Hans herre savarde honom: ‘Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje’” Matt. 25:19-23.

Jamför härmed Matt. 25:24-30.

“Herren svarade: Finnes nvgon trogen och förstånding förvaltare, som av sin herre kan sättas över hans husfolk för att i rätt tid giva dem deras bestämde kost – salig är då den

* Detta ställe – Hebr. 6:4-6 – har sannolikt mer än något annat bibelord genom vanställning och falsk utläggning gjort mångt levande Guds barn olyckligt. Mellan svaga Guds barn, sådana Guds barn fallid i synd, och de här omtalade, råder ingen verklig överensstämmelse. Texten visar, hur långt en falskt bekännelse kan gå och hur stort avståndet ända i själva verket är från det verkliga anammandet av Kristus som allena betyder sinnesändring. Vi ha här att göra med judar i första rummet, men även med “etiker”, moralister och ritualister, som icke ha velat mottaga Kristus. Vers 9 borde skydda varje sann troende från den vanliga misstyndningen av detta ställe, ty den visar klart, att de ting, som lända till fralsning, äro “blättre” än de andra.

tjänaren, om hans herre, när han kommer, finner honom göra så. Sannerligen säger jag eder: Han skall sätta honom över allt, vad han äger” (Luk. 12:42-44).

Jämför härmed Luk. 12:45-47.

“I veten ju, att I till vedergällning skolen av Herren få eder arvedel; den herre I tjäna är Kristus” (Kol. 3:24). Jämför härmed Matt. 7:22-23.

Många texter kunna vara ganska dunkla och svårtolkade, men använd blott bönes nyckel och kom därvid ihåg denna viktiga regel: “*Bruka aldrig ett oskärt och oklart ställe till att vederlägga ett klart och bestämt!*” Om så skulle vara, att man inte för tillfället förstår ett ord, kan man ju ge sig till tåls, vördsamt lyfta på hatten, så att säga, och gå vidare så länge. Så småningom skall ljus helt säkert komma.

Fallet Judas Iskariot och Petrus borde inte vålla någon svårighet. Judas var troende (Joh. 6:68-71; 13:10-11), medan Petrus aldrig upphört att vara en sådan (Luk. 22:31-32).

Slutligen: Vi skola aldrig glömma, att dessa principer skola av oss brukas till att dela Guds ord och pröva oss själva. Den slutliga domen över namnkristna är icke överlämnad åt oss, utan den är förbehållen åt Människosonen allena. Studera noga Matt. 13:28-29 och 1 Kor. 4:5! Att förmana och förhålla namnkristna deras olycksväg däremot icke orätt, tvärtom är det vår *plikt*.

Att rätt dela sanningens ord, Bibelstudier av C. I. Scofield

D:r C. I. Scofield har med skäl blivit kallad "konungen bland bibelutläggare". Hans förnämsta arbete är den så högt skattade "Scofield Reference Bible", vilken för översättaren och många hundra tusen andra varit av synnerligen stor betydelse, i det den kastat nytt ljus över Ordet och gjort dess studium till En fängslande sysselsättning. Det för Scofield känne-tecknande är att han låter Skrift för klara Skrift hela Bebeln igenom. Denna enda riktiga metod tillämpas även I efterstående tio studier över Skriftens grundsanningar.

Säkert komma de att fördjuba insikten i Ordet och för-öka tron, hoppet och kärleken. Det är omkring fyrtio år sedan detta arbete, vars Engelska titel är "*Rightly dividing the Word of Truth*" utkom. Det har nått en mycket vidsträckt spridning och har blivit allt mer värderat. Under årens lopp har det blivit översatt till många olika språk. Då det nu utkommer på svenska, är min innerliga bön till Gud, att det måtte få förmedla ljus och kunskap och kraft åt många som vandra på vägen mot det himmelska Kanaan.

Det sista bibelstudiet, "Barabbas försonigslära", ar ett tillägg från ett annat arbete av d:r Scofield, vilken År 1921 bröt upp för att för evigt vara hos Herren.

KRISTEN LITTERATUR

Sverige & Norge
och England